

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTA ROMÂNIA

ANUL XLVII
SEPTEMBRIE—OCTOMBRIE 1969

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>Veșnicia dragostei</i>	H. Artinian
<i>Credințioșia comună</i>	P. V. Cazan
<i>Răspundere și comportament</i>	D. Popa
<i>Mărgăritarul de mare preț</i>	Redacția
<i>Dumnezeul izbăvirilor</i>	V. D. Cojea
<i>Mormintele iubirii veșnice</i>	A. Pălășan
<i>De ce nu a murit Adam</i>	D. Florea
<i>Eterna iubire</i>	E. Grigoraș
<i>Spiritul Sfânt</i>	T. Niculescu
<i>Urare (versuri)</i>	P. V. Cazan
<i>Hristos exemplul nostru</i>	N. Pascu
<i>Sfințit în Hristos</i>	V. Laszlo
<i>Iubire dăinuitoare</i>	V. Florescu
<i>Doamne, spune-mi ce să fac (versuri)</i>	Gh. Gîdoiu
<i>Necrolog</i>	***

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116

Redactor :
DUMITRU POPA

Veșnicia

dragostei

H. ARTINIAN

...

Dumnezeu, Ființă Supremă și Atotputernică, este veșnic. El este din veșnicile care nu au avut niciodată început, și va fi pînă în veșnicile care nu vor avea niciodată sfîrșit. El este fără de început și fără de sfîrșit. El este veșnic. Cînd rostim cuvintele acestea, sau cînd le așternem în scris, ni se umple inimile de bucurie și fericire, la gîndul că El, Cel veșnic, este Tatăl nostru, Tatăl tuturor.

Dumnezeu este dragoste. Și pentru că Dumnezeu este veșnic, înseamnă că și dragostea este veșnică. Ea, dragostea, este din veșnicii, pentru că Dumnezeu, Ființă Supremă, Atotputernică și Veșnică, este dragoste.

Și pentru că Dumnezeu este desăvîrșit, de aceea și dragostea este desăvîrșită. O așa dragoste nu s-a văzut și nu se va vedea niciodată. Ea este de neegalat și de neasemuit, de nepătruns și nesfîrșită.

Dragostea lui Dumnezeu este un ocean. Este oceanul dragostei. Numai că oceanul acesta al dragostei lui Dumnezeu, este un ocean infinit. Aceasta înseamnă că nu are margini, nu are limite, nu are un punct unde să se spună că, de la punctul acesta, se termină cu dragostea Lui. Ea este într-adevăr fără limite în adîncime, în înălțime și în întindere. Universul întreg este cuprins în dragostea lui Dumnezeu. Lumile, planetele, sorii, stelele și galaxiile plutesc în acest ocean de dragoste nesfîrșită.

Dumnezeu Și-a arătat dragostea Lui în lucrarea de creație și în lucrarea de mîntuire.

În lucrarea creațiunii, se poate vedea expresia dragostei Lui, dovedită prin Fiul Isus Hristos, prin care au fost făcute toate lucrurile. „El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, nu a fost făcut fără El“. Ioan 1, 2. 3.

Tot ce a creat prin Isus Hristos, a creat din dragoste. De la firicelul de iarbă verde și strălucitor; de la floricelele suave și gingașe, cu coloritul lor delicat, și pînă la copacii falnici — am putea spune: giganții din lumea plantelor — cu frunzișurile lor uriașe, cu înălțimile lor ametoare, cu simetria lor uimitoare, toate au fost create din cauză că Dumnezeu este iubire.

Iar în lumea nespuse de frumoasă și interesantă a animalelor, a nenumăratelor viețuitoare din văzduh, de pe pămînt și din ape, toate au fost create de El, iar motivul motor era dragostea.

Nenumăratele păsărele, unele așa de mici, încît sînt numai cît o muscă, și pînă la stăpîniul văzduhului, care cîștigă înălțimile boltei azurii, de unde în mod maiestos domină lumea de sub ei, cu penișurile lor colorate ingenios, cu trilurile lor — unele de-a-dreptul fermecătoare, cu legile care le guvernează zborurile și existența, se poate vedea nu numai înțelepciune și putere din partea Creatorului, dar și nespuse dragoste.

Viețuitoarele de pe pămînt, de la mieluseii cei frumoși, și iezii cei zburdalnici, și pînă la animalele care populează pădurile, munții și cîmpiile întinse și bogate ale planetei noastre, ne vorbesc despre marele adevăr că motivul creațiunii a fost dragostea.

În apele rîurilor, fluviilor și întinselor oceane, mișună o altă lume. Sînt viețuitoarele din lumea tăcerii. Vă rog să treceți în fața unui acvariu, unde se găsește numai o infimă parte din această lume a tăcerii, lume a apelor, și vă veți minuna de frumusețile și curiozitățile acestor viețuitoare.

Dar opera de căpetenie în lucrarea de creație, a fost și este omul. Spre încheierea monumentalei săptămîni a creațiunii, cînd soarele încă mai zăbovea în întinderea cerului, Creatorul a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpînească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pămîntul și peste toate tîrtoarele care se mișcă pe pămînt. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvîntat, și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pămîntul și supuneți-l; și stăpîniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pămînt“. Gen. 1, 26-28.

Așa ar fi fost și așa ar fi rămas, dacă nu ar fi intervenit o stare nedorită și neașteptată, și anume starea de păcat.

Dar și în această nouă stare de păcat, Dumnezeu nu Și-a retras dragostea. Cineva a lăsat următoarele cuvinte: „Dumnezeu este iubire“, stă scris pe fiecare boboc de floare, pe fiecare fir de iarbă. Păsărelele plăcute, făcînd să răsune aerul de cîntările lor inveseleitoare; gingașele flori colorate în atîtea feluri, umplînd cuprinsul cu parfumul lor neîntrecut; falnicii copaci ai pădurilor, cu bogatul lor frunziș de un verde plin de viață, toate dau mărturie despre pămîntul și iubitoarea purtare de grijă a Dumnezeului nostru, și sînt dovadă despre dorința Lui de a ne face fericiți, pe noi, copiii Săi“.

Și cum să nu vezi semnele dragostei Lui, cînd privești, de exemplu, copilașul gingaș din brațele mamei sale, cînd vezi ochisorii lui senini și fața lui catifelată, cînd își pune mînuțele în jurul gîtului mămici sau tăticii, și se proptește cu piciorușele lui ca să ajungă tot mai sus! Tabloul este într-adevăr fermecător și captivant. Dragostea este de origină divină și este la lucru pînă în zilele noastre. În lăuntru nostru, o simțim în fiecare clipă, și în

lumea înconjurătoare ; o vedem la fiecare pas.

Și acum să trecem la acțiunea și efectele ei salvatoare în marea și nobila operă de mîntuire. Să urmărim pe scurt filmul dragostei divine.

Universul creat de Dumnezeu se bucura de ordine și armonie, de frumusețe și fericire. Deodată, în această stare proslăvită, a apărut o notă de discordie. La început, această notă era foarte tainică, dar apoi creșu în intensitate, direct către tronul lui Dumnezeu. Ea preconiza și urmărirea răsturnarea acestui tron. Dar de ce oare ?

Lucifer, unul din cei mai puternici și mai inteligenți îngeri fiind privilegiat să stea foarte aproape de acest tron de domnie și de slavă veșnică, de unde se revărsau nesfîrșitele valuri de putere și de dragoste, care asigurau existența și fericirea eternă a tuturor făpturilor din univers, a început să nutrească gânduri de înălțare de sine. Ca să poată ajunge la locurile unde îl împingeau gândurile lui de înălțare de sine, a început să manifeste și să propage, în mod foarte subtil, în rîndurile ființelor cerești, nemulțumire și îngrijorare față de felul de guvernare și de administrare al lui Dumnezeu. El căuta să-i convingă că felul de conducere al lui Dumnezeu nu le poate asigura fericirea desăvîrșită și veșnică. Dar metoda preconizată de el, asigură această fericire, zicea el. Așa a început taina nelegiurii.

Dumnezeu asigurase fericirea ființelor și a lumilor create, pe baza ascultării și supunerii din dragoste de legile care guvernav universul. Lucifer susținea că aceste legi mărginesc fericirea, iar înlăturarea lor ar asigura viața și fericirea tuturor făpturilor.

Multe ființe cerești s-au lăsat amăgite de argumentele lui subtile și primejdioase, prezentate de mintea și cugetarea lui puternică și uriașă.

În ziua cînd a reușit să amăgească și să prindă în cursele sale viclene și pe oamenii din planeta noastră, adică perechea

nevinovată — Adam și Eva — ni se spune că : „Tristețea umplu cerul, cînd s-a aflat că omul era pierdut, și că lumea pe care o crease Dumnezeu, avea să fie umplută cu muritori. Văzui pe plăcutul Domn Isus și observai simpatie și tristețea pe fața Lui. Îndată îl văzui apropiindu-se de nespus de strălucitoare lumină, care înconjoară pe Tatăl. Îngerul meu însoțitor, zise : El este acum într-o intimă conversație cu Tatăl Său. Apăsarea sufletească pentru îngerii părea intensă în timpul cînd Domnul Isus era în curs de comunicare cu Tatăl Său. De trei ori El fu învăluit de lumina strălucitoare din jurul Tatălui și a treia oară El ieși de la Tatăl, așa că persoana Sa putu fi văzută. Fața Sa era calmă, liberă de orice nedumerire și îndoială și luminînd de bunăvoință și înfățișare plăcută, așa cum nu se poate exprima prin cuvinte. Atunci El făcu cunoscut oștirilor îngerești, că s-a făcut o cale de scăpare pentru omul pierdut. El le spuse că Dînsul a rugat pe Tatăl Său și S-a oferit să-și dea viața Sa ca preț de rîscumpărare, spre a lua asupra-și sentința de moarte, ca prin El omul să poată afla iertare, și prin meritele singelui Său, și prin ascultare de Legea lui Dumnezeu, el să poată iar să se bucure de favoare la Dumnezeu, să fie adus iar în frumosa grădină și să mînce din nou din rodul pomului vieții”.

Planul acesta ne face să ne cutremurăm. El se întemeia pe sacrificiu. Reușita planului se asigura numai pe un singur fel de sacrificiu. Salvarea păcătoșilor se putea face numai dacă se putea da satisfacție Legii lui Dumnezeu, călcată de păcătos. Dar această satisfacție nu o putea da decît Însuși Dumnezeu, sau cineva care era la fel ca El. Legile omenesti sînt satisfăcute de oameni, pentru că sînt făcute de oameni. Cînd vreun om a călcat o lege, el, omul, cel care a călcat-o, trebuie să-și ispășească vina, dînd astfel satisfacție legii călcate. Tot astfel și Bunul Dumnezeu a dat satisfacție Legii făcute de El, îngă-

duind ca Fiul Său Isus Hristos să moară pe crucea de pe Golgota. El s-a făcut om, ca să moară ca om, în locul omului vinovat. Iar ca Fiul al lui Dumnezeu, în calitatea aceasta înaltă și divină, prin moartea Sa, a dat satisfacție Legii divine, călcată de oameni.

Ce l-a determinat oare pe Dumnezeu să consimtă la acest sacrificiu atît de mare? Ce l-a determinat pe Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, să primească vinovăția întregului neam omenesc, și pentru această vinovăție, să moară în chinuri și în rușine pe lemnul crucii, plin de batjocuri și de insulte? Răspunsul e unul singur: Dragostea. Numai dragostea. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiul, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Ioan 3,16.

În marele și uimitorul sacrificiu adus pe Golgota, se văd nu numai unele semne ale iubirii lui Dumnezeu, nu numai cîteva picături din oceanul dragostei Sale. În moartea Fiului lui Dumnezeu, în clipa cînd Acesta Și-a dat viața pe cruce, ca să poată rîscumpăra pe păcătoși din moartea și pierzarea veșnică, s-a văzut întreaga și desăvîrșita dragoste a lui Dumnezeu. Oceanul nesfîrșit de iubire divină s-a revărsat asupra omenirii noastre. Moartea a fost biruită. Lucifer, care devenise Satana, a fost înfrînt pentru todeauna, iar păcatele au putut fi spălate și sufletele curățate de orice vinovăție.

Prin simpla și prețioasă credință în sacrificiul înlocuitor și moartea ispășitoare a Fiului lui Dumnezeu, cei păcătoși ajung din nou în armonie cu Dumnezeu și cu Legea Lui. El îi primește ca fii și fiice ale Sale, pentru faptul că aceștia se prezintă în meritele Domnului Isus Hristos. În Biserica Sa de pe pămîntul acesta, ei se pregătesc pentru viața făgăduită, fericită și veșnică. Au fost pierduți, din cauza neascultării, dar acum sînt cîștigați pentru tot-

Con'tinuare la pag. 4-a

Credincioșia comună

De cuvîntul „familie“, ne sînt legate cele mai scumpe și cele mai plăcute amintiri din viața noastră. Familia este locul de care sufletele noastre sînt legate și unde am găsit un loc de refugiu atunci cînd valuri vitregi și furtuni nemi-loase s-au abătut pe calea vieții noastre. În familie am trăit cele mai scumpe și cele mai înălțătoare clipe din viața noastră și în spre acest loc ne atrage o putere căreia nu-i putem rezista; și tot aici în familie întîlnim legăturile cele mai nobile, cele mai sublime și cele mai sfinte; legături care vin din veșnicie și care se pierd în veșnicie. Dar ca familia să fie cu adevărat un „Betel“, adică — Casa lui Dumnezeu — se cere ca acolo să fie: Dragoste, bucurie, pace, bunătate, credincioșie... și toate virtuțile care tind spre consolidarea familiei și fericirea ei.

În cele ce urmează vom trata una din cele amintite și care, credem că este de o mare însemnătate în menținerea și prosperitatea familiei. Apostolul Pavel spunea „ca fiecare să fie găsit credincios în locul încredințat lui“. 1 Cor. 4.2. Și fiind vorba despre familie, se cere ca și aici să fie credincioșie.

Asupra acestei probleme vom stărui în articolul de față fiind vorba despre credincioșia soțului față de soție și a soției față de soț, și fără îndoială vom trata partea negativă a problemei, adică a necredincioșiei dintre soți.

Din cele adevărate de viață, se constată că familia este mereu și mereu pîndită la tot pasul de anumite lucruri rele care tind la distrugerea ei. Unul din aceste rele, este necredincioșia soțului față de soție. Despre acest lucru a vorbit profetul Maleahi cînd a zis: „Și dacă întrebați: Pentru ce? pentru că Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este tovarășa

P. V. CAZAN

și nevasta, cu care ai încheiat legămîntul! Nu ne-a dat Unul singur Dumnezeu suflare de viață și ne-a păstrat-o? Și ce cere Acel Unul singur? Sămînță dumnezeiască! Luați seama dar în mintea voastră, și nici unul să nu fie necredincios nevastei din tinerețea lui! Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie — zice Domnul, Dumnezeu lui Izrael — și pe cel ce își acoperă haina cu silnicie, — zice Domnul oștirilor. — De aceea luați seama în mintea voastră, și nu fiți necredincioși!“

Meditînd asupra acestor cuvinte, observăm marea însemnătate a legămîntului căsătoriei prin faptul că însuși Dumnezeu este martor între soț și soție. Profetul amintește acel timp de la început: „nevasta din tinerețea ta“, atunci cînd soțul a jurat că va fi credincios soției și că va rămîne alături de ea în orice împrejurare a vieții. Dar iată că s-a întîmplat ceva. Mai întîi în mintea soțului apar anumite gînduri rele și se fac anumite planuri, de aceea profetul amintește în cuvintele amintite mai sus, de două ori expresia: „Luați seama dar în mintea voastră“. Aici în minte începe frămîntarea. Se pun la cale diferite planuri. Cu trecerea anilor lucrurile iau o altă înfățișare. Soțul, care la început era credincios, a devenit necredincios față de soția tinereții lui și raportul Sfințelilor Scripturi e îngrozitor: „căreia acum nu-i ești credincios“.

Înainte de a trece mai departe, simt ca o datorie a aminti că cele ce urmează nu se referă la toți bărbații, întrucît sînt mulțime de soți care au rămas credincioși legămîntului făcut; soți care stau la înălțime în ce privește credincioșia față de soție. Deci nu acestora

se adresează cele ce urmează, ci aceluia care nu sînt credincioși nevastei din tinerețea lor.

Atunci, la început, cînd soțul a jurat credință alesei lui, atunci cînd s-au unit ca să meargă, împreună, pe calea vieții, nedespărțiți la bine și la rău; atunci cu siguranță că i-a spus cuvintele: „Ești frumoasă de tot, iubită și n-ai nici un cusur“. Cînt. Cînt. 4, 7. Și în adevăr, aleasa lui era cea mai frumoasă și nu avea nici un cusur. Dar cu scurgerea vremii, după trecerea anilor: zece, douăzeci sau patru zeci de ani, soția lui nu mai este așa cum era la început. Fața poate că nu mai are frăgezimea aceea de atunci; ochii și-au mai pierdut din frumusețea lor; părul ei si-a schimbat culoarea iar pe fruntea ei bătută de valurile, de vînturile și de grijile vieții au apărut cute, — și soțul ei, — acela care i-a jurat credință, observă că ea nu mai este așa cum era altă dată și nici ca alte ființe care apar în jurul lui... și în viața conjugală, în familie, este primejdia ca să apară anumite lucruri neplăcute... și toate datorită faptului că din inima soțului a dispărut credincioșia față de soția lui și el a devenit necredincios față de soția lui.

Un soț necredincios uită însă că aceea care stă alături de el este soția lui, și ca soție ea s-a jertfit pentru el. El uită că ea a muncit fără a se gîndi la vreo răsplată și adesea ori munca ei din cămin este nepretuită, iar atunci cînd sotul este necredincios, el nu vede absolut nimic în toată munca ei atît de obositoare... De dimineată și pînă seara tîrziu ea muncește fără să poată arăta ceva, fără a fi lăudată, ba adesea, din cauza necredincioșiei soțului, primește reproșuri. Ei îi este dat atunci să audă anumite comparații răutăcioase care îi rănesc zi de zi sufletul, lăsînd o rană care va singera toată viața.

Un soț necredincios uită că soția lui este și mama copiilor lui... și o mamă e singura pe lume care știe să iubească și care rămîne credincioasă dato-

riei ei în orice împrejurare a vieții. Numai ea știe să se jertfească pentru fericirea soțului și a copiilor ei. Ea se scoală cea dintâi și se culcă cea din urmă. Ea este aceea care supraveghează și care poartă de grijă la toți din casa ei. Ea se gândește la toate problemele căminului ei și atunci când toți dorm ea își face planuri, atît pentru hrană cît și pentru îmbrăcăminte. Mina ei, drept o mină de artist, împreună cu dragostea și răbdarea ei, face lucruri pe care nimeni nu le poate face.

Förster povestește că în școala la care urma el, era un copil din părinți săraci, care avea o pereche de pantaloni numai petice în diferite culori. Și, spunea el, pantalonii lui Vasile era subiectul de rîs al întregii clase. Și cînd credeam că va veni cu o pereche de pantaloni noi, iată că un petec mare, măsliniu se arăta din nou peste celelalte vechi. Cînd se întorcea de la vacanță, spune el, plăcerea lor era ca să ia la cercetare pantalonii lui Vasile, și hohote strașnice de rîs se auzeau răsunînd cînd vedeau că între timp se făcuseră și mai bălțați.

Și apoi el continuă : „Cît de rușine îmi e astăzi de hohotele acelea de rîs ! Nu era nici un gînd rău la mijloc, ci un lucru nesfîrșit de prostesc și de nechibzuit. Noi vedeam numai petecele pestrițe, nu însă și ce istoriseau ele : o lume întregă a unei iubiri de mamă plină de grijă, ceasuri tirzii de noapte petrecute în veghe și cu multe lacrimi, căci toată obositoarea ei cîrpeală făcea ca fiul ei să fie luat în bătaie de joc în școală. Cu ce sărăcăcioasă sumă de bani trebuia această mamă să facă față la toate nevoile casei și cu ce frică trebuie să fi cusut pentru ca pantalonii să țină și anul viitor. Acești pantaloni erau de mii de ori mai de preț decît cei mai frumoși și mai moderni pantaloni cu dunga lor fără cusur... Pantalonii peteciți ai lui Vasile erau o lucrare de artă, și așa da astăzi oricite parale pe ei dacă ar fi puși în vânzare, i-aș atîrna de tablă, ca o hartă, și v-aș arăta cu bețișorul iscusința

minunată a iubirii unei mame ; cîtă chibzuință, cîtă grijă a întretesut ea în această haină sărăcăcioasă, atît de multă grijă, încît nici cel mai vestit croitor n-ar putea s-o imite, ci ar trebui să strige : „Atîta răbdare n-are nici un croitor și nici o mașină. Numai o mamă poate face acest lucru... Acolo e țesută iubirea unei mame, și acesta e un lucru mai înalt și mai frumos decît dacă ar fi tivîți cu aur“.

Și în adevăr : o mamă e cea mai mare artistă. Ea știe să lucreze ca nimeni altul... și tot ea... — mama — veghează la căpățiul copilului bolnav și e știut că ea suferă mai mult ca el... și dacă e nevoie ea stă zile și nopți în rînd la căpățiul lui fără să adoarmă și fără să aștepte vreo plată pentru munca ei... Și un bărbat necredincios uită toate acestea ; El uită că anii scurși, munca istovitoare cît și grijile de fiecare zi și-au pus adînc amprenta pe fața ei, fapt pentru care ea nu mai este ca atunci cînd au făcut legămîntul căsătoriei.

Urmările necredincioșiei în viața conjugală sînt fatale și adesea termină prin despărțirea în căsătorie, lucrul pe care Dumnezeu îl urăște. Vorbînd despre aceasta, Mintuitorul a arătat atît de clar care este planul lui Dumnezeu, atunci cînd a răspuns Fariseilor, cînd aceștia L-au întrebat dacă despărțirea este admisă în căsătorie. El le-a zis : „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup. Așa că nu mai sînt doi ci un singur trup. Deci ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă“. Mat. 19, 3-6.

Legămîntul căsătoriei e de origine divină și el trebuie păstrat cu sfințenie pînă la sfîrșit. Atît soțul cît și soția trebuie să dea dovadă de înțelepciune și de credincioșie, știind că și de aceasta depinde fericirea vieții cît și mîntuirea veșnică. Legătura noastră cu cerul va depinde în mare măsură de armonia din familie. Apostolul Petru ne spune : „Bărbaților, purtați-vă și voi, la rîndul vostru cu înțelepciune cu neves-

tele voastre, dînd cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre“. I Pet. 3, 7.

Avem nevoie de înțelepciune ca să știm cum să ne purtăm în familiile noastre. Dar să nu uităm că ; înțelepciunea care vine de sus este : întii curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace“. Iacob 3, 17, 18.

Fie ca bunul Dumnezeu să binecuvînteze familiile noastre, spre a fi o binecuvîntare pentru societate și biserică, iar noi să ascultăm și să trăim cele descoperite prin cuvîntul inspirat : „Fii credincios pînă la moarte, și-ți voi da cununa vieții“.

Veșnicia

dragostei

Urmare de la pag. 2-a

deauna prin sacrificiul Mintuitorului. „Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi, prin faptul că, pe cînd noi eram încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“. Rom. 5, 8.

Dumnezeu este dragoste. Așa a fost El totdeauna și așa va fi mereu, pentru că El nu se poate schimba. El este veșnic, și dragostea Lui, ca și El, este veșnică. Recomandația prețioasă pentru noi este : „Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi, ca un prios și ca o jertfă de bun miros, lui Dumnezeu“. „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții, căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este plăcut lui Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste“.

Răspundere și comportament

— Studii din Romani cap. 12—16 —

Ultima parte a epistolei către Romani este dedicată răspunderilor creștinului față de aproapele său. Lucrul acesta este foarte diferit de restul epistolei, unde apostolul Pavel este în mare măsură preocupat de diferitele aspecte ale doctrinei mântuirii. Totuși, faptul că apostolul își completează epistolele cu o largă tratare a problemei etice, arată faptul că un creștin nu poate despărți etica de teologie.

Rugăciunea Domnului Isus pentru ucenicii Săi, „Nu te rog să-îi dai din lume, ci să-îi păzești de cel rău” (Ioan 17,15), însemnează că un creștin trebuie să trăiască o viață de responsabilitate în această lume. La aceste responsabilități, care fac din creștin ceea ce el trebuie să fie, face acum apel apostolul Pavel. Stabilind că sîntem mîntuiți, el ia acum o serie de probleme practice asupra cărora acest lucru are urmări.

Apostolul Pavel își începe apelul cu îndemnul „să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. Rom. 12,1. Într-o înțelegere mai largă, mai cuprinzătoare a termenului „trup”, noi trebuie să înțelegem afirmația apostolului Pavel de mai sus ca arătînd că noi trebuie să „aducem întreaga noastră ființă”. Creștinul nu se poate împărți... o parte pentru Dumnezeu și o altă parte a sa, pentru cel rău. Apostolul Pavel vorbește în versetul următor despre „înnoirea minții voastre”. În timp ce grija pentru trupul acesta fizic este foarte importantă, preocuparea de trup numai sub acest aspect nu are nici o însemnătate religioasă, în afară de realitatea reînnoirii întregii ființe prin puterea Duhului Sfînt.

Sfatul practic al apostolului Pavel pentru viața creștină,

D. POPA

este totdeauna caracterizată printr-o preocupare jafă de pasivitatea unui ecnucoru sau... El recunoaște ca avem diferite daruri, și insistă ca fiecare din ele să fie folosite pentru „ziaria b. sericu”, a „trupului lui Hristos”. După cum diferitele organe ale trupului lucrează împreună într-o deplină armonie și înțelegere, tot astfel trebuie să lucreze și membrii bisericii. Nu este greu de imaginat faptul că romanii puteau foarte bine înțelege aceste sfaturi. Trăind în Roma, centrul de conducere al lumii de atunci, ei făceau parte din societatea romană, ce era bine organizată. Apostolul Pavel le arată că odată intrați în „slobozia” Domnului Hristos, ei nu trebuia să-și închipuie că lucrul acesta făcea de mică importanță organizația și colaborarea armonioasă în viață.

Cunoaștem mai multe situațiuni din istoria iudeilor din Roma, din timpul lui Pavel, cînd se pare că au fost dezordini printre ei. Scriitorul antic — Suetonius — arată că în timpul împăratului Claudiu (41—55 d. Hr.), Iudeii din Roma au fost amestecați într-o răscoală ce a avut ca urmare îndepărtarea lor din oraș. („Acolo a găsit pe un iudeu numit Acuilă, de neam din Pont venit de curînd din Italia, cu nevastă-sa Priscila, deoarece Claudiu poruncise ca toți iudeii să plece din Roma”. Faptele 18,2). Sînt mărturiile care ne îndreptățesc a spune că această întâmplare a avut o oarecare legătură cu reacția iudeilor împotriva propovăduirii creștine. În mod asemănător, la scurt timp după ce apostolul Pavel scrie romanilor, biserica creștină de acolo a fost zguduită de

lupte, situație care — probabil — a fost instrumentată ca să ducă chiar la moartea apostolului.

Se pare că Pavel face aluzie la astfel de probleme în Filipeni 1, 15—18, unde scriind probabil din Roma, declară: „Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă; dar alții din bunăvoință... cei dinții, din duh de ceartă vestesc pe Hristos nu cu gînd curat, ci ca să mai adauge un necaz la lanțurile mele”.

Dacă legendele provenite din timpul primei biserici creștine, cu privire la controversele dintre apostolul Petru și Simon Magul pot fi considerate ca avînd un grăunte de adevăr, atunci avem dovezi în plus despre o astfel de situație — la o dată timpurie în istoria bisericii — care a tulburat liniștea bisericii, izvorite din pretențiile unora de a folosi darul Duhului Sfînt. Avînd în vedere toate aceste lucruri, este de înțeles că apostolul Pavel era interesat ca să insiste asupra unei armonioase și echilibrate considerațiuni referitoare la darul Duhului Sfînt, cum de fapt și cu privire la toată comportarea creștină.

Începînd cu Romani 13, apostolul discută responsabilitatea creștinului față de conducerea țării. El este pozitivist în vederile sale. „Cine se împotrivesc stăpînirii, se împotrivesc rînduiei puse de Dumnezeu... Căci dregătorii nu sînt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea”. Cap. 13, 2—3. Pavel scrie aceste rînduri atunci cînd statul Roman era tare și care — cel puțin pentru cetățenii romani — aplica în mod strict rînduielele timpului acela. La începutul domniei lui Nero, el a avut ca prim ministru pe filozoful Seneca. Majoritatea povestirilor sumbre și a faptelor detestabile, demente

am putea spune, despre Nero, provin din viața de mai târziu a lui Nero, după căderea lui Seneca. S-a pretins de către unii, că dacă apostolul Pavel ar fi scris capitolul 13 din Romani cîțiva ani mai târziu cînd situația curții imperiale era literalmente decăzută, el nu ar mai fi scris tot așa de pozitiv cum a scris.

Această explicație este de parte de a fi adevărată, este prea îngustă. Deși în ultimele zile Nero a persecutat biserica cu mare cruzime, principiile pe care le enunță apostolul, cu greu pot fi supuse politicilor romane față de creștini. Prea adesea se uită faptul că deși la curtea imperială era corupție, totuși serviciile publice romane — foarte bine organizate — continuau să conducă viața oamenilor cu foarte mare eficiență, în ciuda dezamăturii din clasele „sus puse”, a „înaltei societăți”, deși istoria ne arată că pînă la urmă, colosul roman a început să tremure din tot trupul. Calitățile militare au pierit, viața dezordonată a alungat chibzuința și echilibrul necesar, și pînă la urmă avea să se prăbușească. Apariția barbarilor în imperiul roman, a constituit o transfuzie de sînge curat, clocotitor, plin de viață, introdus colosului ce sta să se prăbușească.

În Romani 14 și 15 apostolul Pavel discută o altă problemă ce era foarte răspîndită în biserică. Aceasta era problema diferitelor prescripții ceremoniale și liturgice. Cu mult înainte de a fi creștini, atît iudeii cît neamurile erau obișnuiți cu o religie plină de practici rituale și tabu-uri (lucruri interzise). Odată cu venirea lor la creștinism, în mod inevitabil ei au adus cu ei multe din aceste atitudini adînc înrădăcinate în ei și lucrul acesta a devenit vizibil în viața lor de credință. Lucrul acesta era în mod deosebit adevărat pentru iudeii veniți la creștinism. Astfel, în cap. 14 apostolul vorbește despre diferiți creștini care aveau probleme de conștiință cu privire la ceea ce mîncau și cu privire la diferite

„vremi” cu caracter religios ce trebuiau să le păzească.

Apostolul este foarte general aici în referirile sale la aceste obiceiuri și nu prezintă nici o practică iudaică sau a neamurilor, pentru a condamna, sau a recomanda. El se ocupă mai de grabă cu problema armoniei între frați — în cadrul Comunității, al bisericii. El caracterizează pe cel ce insistă asupra „păzirilor rituale” ca fiind „slab în credință”, avertizînd apoi pe cel ce nu observă aceste practici să nu disprețuiască pe cel ce le observă. Vers. 3.

Principiul de bază este acela că „Dumnezeu l-a primit”. Ceea ce contează... este credința, legătura fiecăruia cu Dumnezeu prin Isus Hristos Domnul nostru. Păzirea unei zile de către creștin are însemnătate, sau valoare pentru el, numai cînd ea este păzită în legătură cu credința în Domnul Hristos, Mîntuitorul nostru. Numai o păzire formală mecanică, este fără de valoare.

Aceasta înseamnă că un frate care este „tare”, are o responsabilitate în plus, aceea față de fratele său care este mai „slab”. Cap. 15,1 Cineva care este în stare să trăiască o viață de creștin mai corespunzătoare idealului ceresc, nu trebuie să se socotească mai bun decît fratele său care se luptă mai mult și mai are încă de rezolvat multe în viața sa de credință. Mîndria spirituală este tot atît de primejdioasă ca orice fel de mîndrie care... „merge înaintea căderii”. O umilă înțelegere a faptului că la fel de conștienți și mînați de aceeași dorință, credincioșii trăiesc viața legăturii lor cu Dumnezeu, după experiența lor personală, aceasta poate contribui la unitatea bisericii. Pavel declară că: „Așa dar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu”. Rom. 15,7.

Ultimul capitol al epistolei lui Pavel către Romani este un fel de apendice. Unii comentatori au arătat că nu este exclus ca el să fi fost scris ca o epistolă separată. În orice caz, este o scrisoare de introducere, de

recomandare pentru o diaconeasă numită Fifi, o membră a bisericii din Chencrea, un port lângă Corint. Se pare că această creștină era pe punctul de a face o călătorie la Roma și că Pavel s-a folosit de această ocazie spre a trimite o scrisoare de recomandare a ei, prin care el să salute și pe prietenii săi cei mulți din Roma. El le cerea ca să aibă grijă de ea cît timp se află în capitala Imperiului. Nu este exclus ca Fifi să nu fi fost niciodată la Roma pînă atunci, și dacă așa stau lucrurile, oricine ar veni din provincie în capitală, ar fi bucurat de astfel de scrisoare, deschizîndu-i o nouă lume de prieteni care îi puteau fi de ajutor.

Aici, la Roma, Pavel avea un mare număr de prieteni într-o comunitate pe care nu a vizitat-o niciodată pînă la data aceasta. Lucrul nu este surprinzător, atunci cînd ne aducem aminte că în acele zile „toate drumurile duceau la Roma”. La începutul primăverii, verii și chiar la începutul toamnei, căile fără de pulbere ale Mediteranei, erau pline de corăbii mergînd în toate părțile Italiei.

Călătoriile, în mod deosebit spre Roma, nu erau nicidecum ceva neobișnuit. Deci nu e greu a admite că apostolul Pavel, care a călătorit mult în toată partea de răsărit a Mediteranei, avea o mulțime de prieteni care acum locuiau în Roma.

Numai cîteva persoane din cele amintite de Pavel și pe care acesta le salută, ne sînt familiare din alte versete ale Noului Testament. Acuila și Priscila, pe care îi menționează în versetul 3, sînt vechii lui prieteni amintiți în Faptele 18, 2,3. Cu această ocazie cunoaștem despre aceștia ceva ce altfel nu am fi avut posibilitatea a ști — și anume — faptul că ei și-au riscat cîndva viața pentru Pavel. Se poate că această familie creștină s-a reîntors — între timp — la Roma și și-au pus casa la dispoziția comunității Creștine pentru serviciile ei. Creștinii — desigur că nu aveau la data aceea casele lor de rugăciune.

MARGARITARUL DE MARE PREȚ

Chiar dacă numele altor persoane nu sînt amintite în altă parte a Noului Testament, putem să ne facem o impresie de neuitat despre apostolul Pavel — ca un prieten personal. Nu numai că el îi amintește pe nume, dar el cunoaște și evenimente din viața lor. Epenet (vers. 5) era fără îndoială unul dintre primii convertiți ai lui Pavel din Efes. El își amintea de osteneala Mariei. (Vers. 6). Andronic și Iunia sînt persoane ce reprezintă un interes deosebit, fiind „rudele” lui. vers. 7.

Expresia folosită aici pentru „rudă” poate însemna fie membru al familiei sale, sau simplu „concetățean”. Probabil că aceștia erau din Tars, locul nașterii lui Pavel. Pe de altă parte, nu este exclus ca ei să fi fost rudele lui. Dacă astfel se prezintă lucrurile, afirmația sa, că: „Ei au venit la Hristos mai înainte de mine”, este de o foarte mare însemnătate. Dacă Pavel avea rude creștine pe cînd era persecutor al bisericii, trebuie că el a fost sub o mare presiune psihică ca rezultat al acestui lucru. Aceasta poate arunca o nouă lumină asupra cuvîntelor pe care Domnul i le adresă: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Îți este greu să arunci cu piciorul înapoi în virful unui țepuș”. Fapte 26,14.

O mișcătoare referire face la Ruf și la mama sa (vers. 13) la care Pavel se referă ca fiind ca: „și mama mea”. Desigur lucrul acesta nu înseamnă că Ruf era fratele lui Pavel, ci mai degrabă faptul că mama lui era o adevărată mamă în Izrael, care a primit de multe ori pe Pavel în căminul ei îngrijindu-l. La sfîrșitul lungului șir de prieteni Pavel amintește și de o fată al cărei nume l-a uitat, căci el o amintește ca fiind sora lui Nereu. Căldura prieteniei lui Pavel se manifestă și aici, căci deși nu-și poate aminti numele acestei fete, totuși el nu dorește s-o treacă cu vederea. El îi trimite salutările lui.

În acest cuvînt al salutărilor, deși aproape toate numele sînt

„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și cînd găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are, și-l cumpără.

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3,16.

El, Domnul, este același, ieri, astăzi și-n veci. Neprihănirea Domnului Hristos este la fel de curată ca o perlă albă, pură, ce n-are nici un defect, nici o pată, nici o umbră de impuritate. Această neprihănire poate fi a noastră. Mîntuirea, cu inestimabilele ei comori, cumpărată cu preț de sînge, este mărgăritarul de mare preț. El poate fi căutat și găsit. Iar toți cei ce în adevăr l-au găsit, vor vinde tot ceea ce au, pentru a-l cumpăra. Ei dau dovadă că sînt una cu Hristos, după cum El este una cu Tatăl. În parabolă, negustorul este arătat ca vînzînd tot ceea ce are, spre a ajunge în posesia acelei perle de mare preț. Aceasta este o frumoasă reprezentare a acelor care apreciază așa de mult cuvîntul divin, încît ei dau tot ceea ce au spre a intra în posesia lui. Ei pun — prin credință — mîna pe mîntuirea ce le-a fost pusă înainte, datorită sacrificiului singurului născut Fiu al lui Dumnezeu.

Sînt unii creștini care caută, totdeauna caută Mărgăritarul de mare preț. Dar ei nu părăsesc în totul obiceiurile rele. Ei nu mor față de eu, pentru ca Hristos să trăiască în ei. De aceea ei nu găsesc Mărgăritarul cel prețios. Ei nu și-au biruit ambițiile nesfinte și iubirea lor pentru ceea ce este firesc. Ei nu-și iau crucea și să urmeze Domnului Hristos pe calea renunțării și sacrificiului de sine. Ei niciodată n-au știut ce însemnează să ai pace și armonie în suflet; și pentru aceștia fără o totală supunere față de Dumnezeu nu există odihnă, nu există bucurie. Aproape creștini, dar nu în totul creștini, ei se consideră aproape de împărăția lui Dumnezeu, dar nu vor intra în ea. Aproape dar nu în totul salvat, înseamnă, nu aproape ci întrutotul pierdut.

O consacrare zilnică lui Dumnezeu aduce pace și liniște. Negustorul din pildă a vîndut tot ceea ce a avut pentru a intra în posesia Mărgăritarului. Cînd cei ce caută mîntuirea refuză a fi descurajați sau a da greș, a cădea pe cale, ei vor găsi pace și liniște în Hristos. Domnul îi va îmbrăca cu neprihănirea Sa. El le va da o inimă curată și o minte reînnoită. Aceste binecuvîntări au costat viața Fiului lui Dumnezeu și este oferită în dar acelor pentru care a fost făcut acest sacrificiu.

Mulți așa ziși creștini vor avea o teribilă decepție. Ei au disprețuit și au respins pe Mîntuitorul. Ei nu și-au dat seama de valoarea Mărgăritarului ce le-a fost oferit și l-au aruncat, adresînd astfel Răscumpărătorului lor numai insulte și batjocuri. Mulți se împodobesc cu ceea ce consideră a atrage asupra-le admirația, dar refuză a accepta Mărgăritarul de mare preț, care le-ar aduce sfințirea, onoarea și o comoară veșnică. Ce anume apasă asupra acestor inimi? Ei sînt mai degrabă fascinați de himere morganatice ce strălucesc în pustiu sufletului lor decît de coroane nemuritoare ale vieții, răsplata lui Dumnezeu pentru cei credincioși. Profetul spune: „Își uită fata podoabele, sau mireasa briul? Dar poporul Meu M-a uitat de zile fără număr”. Ier. 2,32.

Continuare la pag. 20-a

REDACȚIA

V. D. COJEA

Izvorul nădejzii creștinului este în convingerea că Dumnezeu cel cerurilor îl va izbăvi de răul prezent și apoi va schimba natura sa, mutându-l într-un mediu ceresc — corespunzător caracterului dezvoltat pe pământ.

Experiența aceasta, izbăvirea prezentă, verifică temeinicia principiului mântuitor și dă certitudină privind desfășurarea lui în viitor.

De pe o asemenea bază, David dă asigurarea că Domnul „va izbăvi pe săracul care strigă, pe nenorocitul care n-are ajutor, va avea milă de cel nenorocit și de cel lipsit“ Ps. 72, 12, 13. Trecutul apropiat e martor al unei izbăviri de proporții mari pe plan social și vremurile de totdeauna cuprind exemple diferite a multor cazuri colective, sau individuale, cu izbăviri de nuanțe diferite.

Lucrarea aceasta e redată în Ezech. 34, 12 u.p. ca parte a Domnului: „Imi voi cerceta Eu oile și le voi stringe din toate locurile unde au fost risipite în ziua plină de nori și negură“.

Ca parte a sa, David ieșea în împinarea acestei lucrări rugându-se: „Rătăcesc ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău“. Ps. 119, 176.

Astfel a trecut și fiul pierdut o atitudine activă, după revenirea sa: „Mă voi scula, mă voi duce. . . și-i voi spune. . . s-a sculat și a plecat la tatăl său“ (Luca 15, 18, 20), conținând pe dragostea izbăvitoare.

S-ar părea că a doua venire a Domnului Hristos prin lucrarea „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine“ (Ioan 14, 3) este adevărata izbăvire, când, de fapt ea reprezintă incununaarea ei.

Așteptarea revenirii Domnului Hristos poate fi o dorință acceptată, o concluzie ce ne împune cunoștințele teologice, sau oglindirea orientării lăuntrului nostru spre cele dumnezeiești.

De aci importanța a ceea ce „trebuie să fiți voi, printr-o purtare sfântă. . . așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu. . .“

Subliniez ideea că vom fi la a doua venire ceea ce hotărăm azi, iar starea în care ne vom afla atunci „nedrept“, „întinat“, sau „fără prihană“, „sfânt“, va hotărî și pentru mai departe. Apoc. 22, 11. Natura interioară își va păstra orientarea, iar cea exterioară va fi atunci schimbată, sau pierdută.

Pe pământ s-au creat reflexele pentru o conduită cerească a minții și aceasta prin atitudinea lăuntrică care a permis lucrarea deplină a izbăvirilor în ființa lor.

A doua venire nu e doar o izbăvire fizică a unei categorii de oameni și o distrugere fizică a al-

tora. Ea este impunerea evidentă a valorilor pozitive și negative. Factorii morali și spirituali confrunțați în binele și răul ce pare uneori confuz, vor destăinui rezultatele uluitoare ce au pregătit vreme îndelungată.

Satisfacția și stupefacția va fi morală, spirituală.

Nu o strămutare fizică — în ceruri — a minții, nici veșnicia morții fizice a celeilalte categorii, vor cântări atunci, ci, în balanță vor fi rezultatele unor izbăviri și „izbăviri“, adunate pe făgașuri diferite și impunându-se abia atunci, la ziua socotelilor, în forma lor definitivă.

Conștiințe deplin satisfăcute și conștiințe groaznic chinuite.

În atitudinea trecută vor găsi unii bucurie și alții întristare.

Pentru aceea o parte va sta în picioare arătând spre Dumnezeu în care au avut încredere că va încununa astfel izbăvirile de care s-au împărțășit în viețuirea pe pământ, în trupul muritor, iar cealaltă parte va fugi încercând să scape de consecințele ce și-a atras prin rodirea răului întreținut în trupul lor. 2 Cor. 5, 10.

Apartenența de formă la biserică, se va dovedi atunci fără valoare.

Curățirea sufletului de dorinți și emoții păcătoase, biruirea păcatelor mici, a răului personal, prin puterea izbăvitoare a harului lui Dumnezeu, în chip deplin, e chezașia participării de azi la firea dumnezeiască și părtășiei cu Dumnezeu la a doua venire.

Incheierea harului cuprinde o perioadă când nu vor mai fi mărturisitori și deci nu va mai fi iertare. Toți vor fi trecut pînă atunci de partea lui Petru, sau de partea lui Iuda — în deplină recunoaștere sau totală tăgăduire a Dumnezeului lor. Vor fi atunci doar două categorii: inimi smerite și inimi împietrite, suflete orientate contra sau în favoarea propriilor interese veșnice. Nu de această vreme când nu va mai fi timp, trebuie să ne temem noi. Lucrul de care să ne ferim cu teamă este gândul și fapta rea, de îngreuierea inimilor cu imbușare și îngrijorări (Luca 21, 34). ca nu cumva să întrecem măsura, ca Iuda. Recunoașterea vinei lui nu mai reprezintă regretul inimii, ci, teama de consecințe. Timpul îi era de prisos. L-a curmat, spînzurindu-se. Dacă încheierea harului ar fi amînată, n-ar folosi, pentru unii ca aceștia.

Cercările prezente, în condițiile proprii fiecăruia sînt probe de calificare spirituală. Ținuta ascunsă a inimii va fi descoperită în rodirea ei, în mod deosebit, la a doua venire a Domnului Hristos.

„Cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu“. Mat. 5, 8. Din pricina acestui adevăr, David se ruga: „Zidește în mine o inimă curată...“ (Ps. 51, 10) și reușita izbăvirii de răul din gândul lui îl făcea să adauge: „...primește (Doamne) cugetele inimii mele“. Ps. 19, 14.

Cei asemenea Lui vor deveni „o priveliște pentru lume, ingeri...“ 1 Cor. 4, 9.

Mintuitorul a cerut Tatălui Său: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci, să-i păzești de cel rău“. Ioan 17, 15. Accentul e pus pe păzirea de rău.

Noi în locul izbăvirii de cel rău, adesea punem accentul pe strămutarea din această lume.

E un sens în care e mai minunată lucrarea dumnezeirii în făgașul pămîntesc al dezvoltării neprihănirii, decît a trăirii neprihănite în ceruri. Atracția răului, natura moștenită, precum mediul necorespunzător depășite, fac minunată viețuirea dumnezeiască, prin puterea divină, în natura pămîntescă, viața veșnică fiind doar urmarea felului deosebit de trăire a vieții trecătoare.

A doua venire nu va despărți pe cei buni de rău, ci, îi va găsi separați de el.

Minunata viețuire pămîntescă a lui Enoh și Ilie, a determinat viețuirea lor cerească.

Dacă ar fi necesar, Dumnezeu ar lua la Sine pe toți cei ce ating neprihănirea lor pe pămînt, așa cum l-a luat pe Enoh și Ilie.

Înțelepciunea divină nu indică necesitatea separării fizice de lume, despărțirea geografică, ci, să trăim dumnezeiește pe pămînt.

Se impune ascultarea de îndrumarea din Rom. 12, 2 „... să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre...“

Ca să putem sta înaintea lui Dumnezeu în ceruri ca Ilie, trebuie să stăm mai întii înaintea Lui pe pămînt, cum a stat Ilie: „... înaintea Domnului său“ (1 Regi 18, 15) în gândul și fapta noastră.

Strămutarea în ceruri depinde de pregătirea inimii pentru cer, în ținuta ascunsă a lăuntrului nostru. „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi“. Ps. 46, 1.

„Dumnezeu este pentru noi Dumnezeu izbăvirilor“. Ps. 68, 20 p.p. „Doamne Tu ești... izbăvitorul meu“. Ps. 18, 2.

Mormintele

iubirii veșnice

A. PĂLĂȘAN

Dacă „Cerurile spun slava lui Dumnezeu“ și dacă de la cel mai mic atom pînă la lumea cea mai mare, toate, insufletește și neînsufletește împreună cu firicelul de iarbă cel mai neînsemnat, declară că Dumnezeu este iubire, atunci oare „rănille Domnului Hristos“, despre ce ne vorbesc? Acestea vorbesc dar nu prin scris, ci în mod concret vorbesc despre incomensurabila iubire a lui Dumnezeu pe care a manifestat-o față de noi Domnul nostru Isus Hristos!

Vorbind de rănille Domnului Hristos, îl putem compara pe El, cu o „chitară“ în care crucea e lemnul, iar trupul lui sint coardele; sau ca o harfă coliană care se forma prin întinderea unor corzi speciale între turnurile unui castel, în vremurile trecute. Cînd era timpul liniștit și calm, nu se auzea nici o muzică dar cînd mușea furtuna, harfa suspina o melodie de toată minunătia. Harfa întrebunța furtuna, care-i transforma furia în melodie.

Asa s-a întîmplat și cu Domnul Hristos: Cînd furtuna miniei lui Dumnezeu mușea fără milă împotriva păcatelor lumii întregi, rănille Domnului Hristos de pe trupul Său răstîgnit pe crucea de ne Golgota cîntau melodia morii taine a iubirii active și preschimbătoare a lui Dumnezeu.

Rostul rănilor Domnului Hristos nu este de a face numai un apel la sentimentele noastre comune, sau la vibrări excepționale pe care să le producă în suflet; ci este astențarea lui Dumnezeu la un inevitabil răsْمuns pe care fiecare trebuie să-l dăm iubirii Lui. Acest răspuns pune în joc veșnicia noastră.

Pînă la sfîrșit ne-a iubit Domnul Hristos: iar sfîrșitul iubirii este nesfîrșirea! În această iubire ne-a dăruit totul. Pe cruce Si-a dăruit libertatea. Si-a dăruit iertarea. Si-a dăruit veșmintele. Si-a dăruit viața... Tilharului i-a promis Paradisul la revenirea sa, ucenicului iubit i-a încredințat pe mama Sa. Tatălui cereș I-a dăruit duhul Său... Iui ce putea să-I mai rămînă? După obrazul oferit buzelor lui Iuda și palmei crude a servitorului, nouă ce ne mai rezervă oare? Ce surpriză ne păstrează oare, acum cînd este sărac și gol? Ce ne dăruiește nouă, fiilor celui de-al nouălea ceas? Nouă ne-a predătit mormintele iubirii veșnice, morminte săpate în miinile Sale, în care ne-a gravat cu prețul vieții Lui, pentru ca să rămînem totdeauna înaintea ochilor Săi! Da, să fim vindecați prin rănille Lui!

Rănille Domnului Hristos sint izvorul inepuizabil al credinței. El, după înviere stăruie în oferirea rănilor Sale. Mariei i-a spus: „Nu Mă ținea, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și la Dumnezeuul vostru“. Ioan 20,17.

Ucenicilor însă le spune: „Pace vouă!“! „Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat miinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat cînd au văzut pe Domnul“. Ioan 20, 12-20. Isus prezintă rănille Sale ca semn distinctiv și un argument incontestabil al personalității Sale. El nu risipește îndoiala apostolilor zicînd: „Priviți în ochii Mei“, sau „Auziți-Mi glasul care a înviat pe Lazăr!“! Nu va reinvia oare și credința voastră să Mă recunoașteți? El nu a zis: „Străbat pereții și vă citesc gîndurile, împlinesc proorociile și dăruiesc pace inimilor voastre răsturnate din temelii de ciclonul năpraznic al crucii amintitoare de pe dealul Căpățînei“. Valurilor mării agitate le-a poruncit: „Taceți! Fără gură!“! Vîntul a stat și s-a făcut o liniște mare“. Marcu 4,39 În grădina Măslinilor a zis: „Eu sint“, și slujitorii arhierilor L-au prins și L-au legat. Dar acum în loc de „Eu sint“, le arată miinile și coasta Sa străpunsă, ca semn al personalității Sale.

După înviere slava lui Hristos se împerechează cu rănille Sale. Proorocii nu mai au ce cînta. Ioan Botetătorul poate să tacă, să anuțască... Locul lor îl ocupă rănille Sale. Ele glăsuiesc în mod negreșnic. Acestea exprimă un accent deosebit Evangheliei: accentul iubirii. O adîncesc, o fac mai măreață și îi dau puterea vindecării și reabilitării prin credința celui păcătos.

Din acest izvor al tămăduirii, l-a învîtat Isus și pe Toma să bea: „Toma, zis Geamăn, unul din cei doisprezece, nu era cu ei cînd a venit Isus. Ceilalți ucenici i-au zis deci: „Am văzut pe Domnul!“! Dar el le-a răspuns: „Dacă nu voi vedea în miinile Lui, semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mîna mea în coasta Lui, nu voi crede“. După opt zile, ucenicii lui Isus erau iarăși în casă; și era și Toma împreună cu ei. Pe cînd erau ușile încuiate, a venit

Isus, a stătut în mijloc, și le-a zis: „Pace vouă!“! Apoi a zis lui Toma: „Adu-ți degetul încoace, și uită-te la miinile Mele; și adu-ți mîna, și pune-o în coasta Mea; și nu fii necredincios, ci credincios“. Drept răspuns, Toma i-a zis: „Domnul Meu și Dumnezeul meu!“! Ioan 20,24-28.

În aceste răni vedea profetul Zaharia încă cu cinci sute de ani înainte de răstîgnirea Domnului Hristos mijlocul mîntuitor al harului lui Dumnezeu pentru omenire: „În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor, împotriva păcatului și necurăției“. Zah. 13,1.

Da, aceste cinci răni, de la miinile de la picioare și din coasta Lui afară de cele produse de loviturile biciului special construit pentru a-I aplica barbarul tratament al flacelării, cînd sfîrcul harapnicului îi încreșea pielea și îi smulgea fășii de carne, ca apoi singele să-i curoa șiroaie de pe spate. Acest spectacol grotesc în care Isus era prezentat de către chinătorii Săi ca un rege de carnaval, după obiceiul din Orient în diferite ocazii, cînd se înscena cite un rege bufon, în starea aceasta de nemai pomenită înjosire și de batocoră, istoricit de durere fizică și copleșit de suferinți morale, toate acestea rezumă nătimirea Sa, pe virful acelei coline din marea Ierusalimului, pe Golaota, unde s-a consumat cea mai sublimă și mișcătoare dramă spirituală care s-a petrecut vreodată sub soare! Arta chinării nu putea născoci un instrument de tortură mai desăvîșit, decît crucea. Răstîgnirea întîrnea toate elementele unui supliciu ideal, producînd chinuri orzănice de un dramatism fără egal.

Ucenicul care a pătruns cel mai adînc în aceste „morminte ale iubirii veșnice“, în această taină a iubirii, spune: „Si noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămîne în dragoste, rămîne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămîne în El“. I Ioan 4,16

Rănille Domnului Hristos sint semnele biruinței Lui asupra morții și chează mîririi! Desi sint săoetele și dintii morții ele sălăsuiesc pe un corp viu și tăoăduiesc moartea. Sint semne de moarte și biruitoare de viață...

În veci de veci ele sint și vor rămîne promulgarea solemnă a unei depline izbînzii asupra păcatului, asupra diabolului și asupra morții. Aceste răni sint insigne, sint decorații ale virtuții care adăoă slabei și gloriei celei veșnice o nouă strălucire!

Fiecare rană a domnului Hristos a fost mormîntul a milioane de dușmani ai Săi. Cu toate acestea, de pe tronul acestor răni a promis Isus tilharului de pe cruce că la revenirea Sa, va fi cu El în Paradis. Luca 23.

Rănilile acestea pretind în fața dreptății divine ceea ce au cucerit: mîntuirea noastră a tuturor celor ce s-au lăsat și se vor mai lăsa vindecăți „prin rănilile Lui”.

Cele cinci răni sînt Avocatul Fiului Omului la scaunul dreptății lui Dumnezeu, în Sanctuarul cereș, unde Isus pledează pentru noi! Aceste răni vestesc că Isus a biruit, și fiind cuceritor, I Se cuvine împărăția sufletelor noastre.

După potop, Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Fac un legămînt cu voi că nici o făptură nu va mai fi nimicită de apele potopului, și nu va mai veni potop ca să pustiască pămîntul”. Și Dumnezeu a zis: „Iată semnul legămîntului pe care-l fac între Mine și voi, și între toate viețuitoarele care sînt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci. Curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legămîntului dintre Mine și pămînt. Acesta este semnul legămîntului pe care l-am făcut între Mine și orice făptură de pe pămînt”. Gen. 9,11-13,17.

„Cît de mare este condescendența lui Dumnezeu și mila Sa cu făpturile Sale, se poate vedea din aceea că El a pus în nori curcubeul măreț, ca semn al legămîntului Său cu cel păcătos. Domnul declară că El își va aminti de legămîntul Său, cînd va vedea curcubeul. Aceasta nu vrea să spună, că El îl va putea uita ureodată, ci El vorbește către noi în propriul nostru limbaj, pentru că să-L înțelegem cu atît mai bine. Era în intenția lui Dumnezeu, ca atunci cînd fiii generațiilor de mai tîrziu, aveau să întrebe despre însemnătatea mărețului curcubeu întins pe cer, părinții lor să le repete istoria potopului și să le spună, că Cel Prea-Înalt, a întins curcubeul și l-a pus în nor, ca o asigurare, că pămîntul nu va mai putea fi potopit niciodată în apă. Astfel el trebuia să mărturisească despre iubirea lui Dumnezeu, dintr-o generație în alta, și să întărească încrederea oamenilor într-Insul”.

Dacă curcubeul este un semn al iubirii, al bunătății și al îndurării lui Dumnezeu, la fel — și poate chiar mai mult — putem spune și despre „curcubeul rănilor” Domnului Hristos: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pîntecelei ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși, Eu nu te voi uita cu nici un chip: Iată că te-am săpat pe mîinile Mele, și zidurile Tale sînt totdeauna înaintea ochilor Mei”. Isa. 49, 15-16.

Dumnezeu ne vede prin prizma rănilor Fiului Său! Rănilile Lui sînt „Calea Milei”, pe care S-a coborît Isus spre țelul nostru înhămat cu păcatul... „Și dacă-L va întreba cineva: „De unde vin aceste răni pe care le ai la mîini”? El va răspunde: „În casa celor ce Mă iubesc le-am primit”. Zah. 13,6.

Dacă acesta este răspunsul Domnului Hristos în legătură cu noi, cei ce l-am pricinuit rănilile de pe corpul Său, atunci pe bună dreptate poate să ne spună și El nouă: „Pune-Mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea și gelozia este neînduplecată ca locuința morților; jarul ei este jar de foc, o jfacură a Domnului”. Cînt. Cînt. 8,6.

Rănilile Domnului Hristos au constituit înaintea Tatălui dovada sacrificiului Său pentru noi.

La înălțarea Sa în ceruri, Isus, pe lângă trofeele biruinței Sale, n-a dus cu Sine parfumul prieteniei din Magdala, uleiul ei de nard scump, nici ecoul candid al osanelor din inima copiilor la intrarea Sa triumfală în Ierusalim, nici confesiunea lui Petru din Cezarea lui Filip, ci și-a luat rănilile Sale cu Sine, pe care le păstrează ca o nouă minune și le duce în fața Tatălui și a îngerilor sfinți... Suferința a trecut, rămînînd însă comorile de neprețuit ale faptului că a suferit. Chiar dacă ar amuși ucenicul pe care l-a iubit, flămînzii pe care i-a săturat, bolnavii pe care i-a tămăduit; dacă ar tăcea mădularele răsucite pe care le-a îndreptat, ologii pe care i-a pus în picioare, orbii și leproșii; încremenească toate inimile care L-au iubit, toți sfinții pe care și l-a logodit, toate acestea să lipsească, va rămîne însă această mărturie a rănilor sfințe, ca monumente ale iubirii Sale, că roadele suferinței Lui sîntem noi, sînt cei aleși, cei răscumparați!

Rănilile Domnului Hristos au constituit botezul suferinței Sale. De aceea spunea El: „Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cît de mult doresc să se îndeplinească!” Luca 12,50, iar mama fiilor lui Zebedei i-a spus: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu, și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” Matei 20,22.

Cultura sufletului începe cu școala durerilor. Am putea spune, că suferința involuntară este școala elementară a vieții. Suferința acceptată este școala secundară; iar suferința iubită și căutată în spiritul Mintuitorului, este școala superioară a unei vieți mari!

Rănilile Domnului Hristos sînt enciclopedia păcatelor noastre. Ele sînt o arhivă a păcatelor săvîrșite și în același timp și o proorocie a celor care o să mai fie săvîrșite... Ce este păcatul? Cea mai clasică și lapidară definiție a păcatului este aceea pe care o citim la 1 Ioan 3,4: „Oricine face păcat face și fărdelege; și păcatul este fărdelege”. Păcatul nu este numai o eroare, sau o simplă greșală, ci este o ofensă adusă lui Dumnezeu. Este un formidabil și conștient refuz al lui Dumnezeu. Păcatul este voința de a defini viața în afara lui Dumnezeu, tăgăduindu-l orice amestec în rosturile vieții noastre.

Păcatul este deci, un atentat la viața lui Dumnezeu!

Numai aprecierea justă a păcatului din inima noastră ne va ajuta să înțelegem misterul iubirii lui Dumnezeu prin rănilile lui Isus!

Rănilile Domnului Isus odinioară luate în ris, uitate, înfruntate și umilite, se vor arăta odată și în minia lor. Minia acelor răni atunci, va fi judecata noastră! Ele care au fost și sînt dovada celei mai mari iubiri, refrenul și pecetea mărturisirii: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică” (Ioan 3,16), atunci ele vor reclama pedeapsă. În aceste răni mulți s-au tămăduit și mulți își vor afla osinda! E grozav cînd inima așteaptă zadarnic! Întrebă iubirea, ce vrea să însemneze „AS-TEPTARE” și „IN ZADAR”?

Cum vom îndrăzni să ne privim faptele și cugetele noastre, înaintea acestui uragan izvorit din pesteră acelor răni, în care este tainuțea cartea vieții noastre, văzută, cunoscută și judecată de Dumnezeu?

Rănilile Domnului Hristos sînt fîntinile vieții veșnice. Prin ele ni s-a făcut transfuzia de sînge, ridicîndu-ne din anemia sufletescă în care eram. Prin ele este grefată viața noastră în viața dumnezeiască. Isus dorește să ne altoiască în rănilile Sale. Prin aceste tăieturi în „Copacul cel verde”, ni se transmite seva vieții noi, nouă „copacului uscat”, ca să devenim părtașii vieții Lui dumnezeiești. Altoiți în aceste tăieturi ale rănilor „Copacului verde”, am devenit „mădulare ale corpului Său” — Biserica, — al cărei Cap este Isus. „El este Capul Trupului, al Bisericii”. Colos. 1,18.

Pînă cînd Isus mai trăiește — cu ocazia răsăririi — l-au fost săpate patru fîntini, cele de la mîini și de la picioare. A cîncea fîntină, rana coastei, i-a fost săpată după ce murise. Aceasta este fîntina vieții veșnice, care începe după moarte și nu va avea niciodată sfîrșit. Această fîntină nu va seca niciodată, după cum rana primită după moarte nu se mai închide, și după cum nici fericirea cerească nu va mai avea capăt.

„O singură amintire despre păcat rămîne pe veci, și anume: bunul nostru Mintuitor, va purta pe vecie semnele răstignirii Sale pentru noi. Pe fruntea Sa rănită de cumuna de spini, în coasta Sa împunsă de suliță și în mîinile și picioarele Sale străpunse de piroane, se vor păstra pe veci urmele crudelor urmări ale păcătuirii. Privind pe Hristos venit în mîrire, Profetul zice: „Strălucirea Sa este ca strălucirea soarelui; raze strălucitoare ies din mîna Sa, și acolo este ascunzătoarea puterii Sale”. (Hab. 3,

Continuare în pag. 13-a

DE CE NU A MURIT ADAM

ÎN ZIUA CIND A PĂCĂTUIT?

D. FLOREA

* * *

S-au oferit diferite explicații cu privire la motivul pentru care, atunci când porunca era așa de precisă, Adam și Eva nu au murit în ziua când au gustat din pomul oprit. Dumnezeu spusese lămurit lui Adam: „Poți să măninci după plăcere din orice pom din grădina; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu măninci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit“. Gen. 2,16,17.

O explicație oferită este aceea că referirea nu era numai la moartea fizică ci și la moartea spirituală. Se observă că primii noștri părinți au suferit moarte spirituală când au călcat porunca divină și că moartea fizică a urmat la rîndul ei.

E cu siguranță adevărat că Adam și Eva au suferit moarte spirituală când au cedat ispitei. Despărțiți de Dumnezeu, ei erau „morți în greșeli și păcate“. Efes. 2,1. Totuși, perioada morții lor spirituale a fost de scurtă durată, deoarece ei au acceptat planul mîntuirii pe care plin de îndurare l-a pus la îndemînă Cerul. „Mărturia este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viață“. 1 Ioan 5,11. 12. Acceptînd pe Fiul lui Dumnezeu, Adam și Eva au trecut de la moarte la viață.

O altă explicație care a fost uneori oferită cu privire la motivul pentru care perechea vinovată n-a murit fizic în ziua abaterii lor e bazată pe o versiune marginală care se găsește în unele ediții ale Bibliei. Această notă marginală zice „murind vei muri“ și este oferită ca o explicație a expresiei „vei muri negreșit“. Bazîndu-și interpretarea textului din Geneza 2,17 pe această versiune marginală, unii au tras concluzia că versetul acesta

vrea să spună că în ziua abaterii urma să se instaleze degenerarea trupului omenesc, avînd ca rezultat ultim moartea fizică.

Nu găsim nici o problemă în faptul că degenerarea s-a instalat în momentul primei călcări de lege. Lucrul acesta este lăsat a se înțelege în Scripturi și afirmat de Ellen G. White: „Pentru a poseda o existență nesfîrșită, omul trebuia să continue a se împărtăși din pomul vieții. Lipsit de aceasta, vitalitatea lui urma să scadă treptat pînă cînd viața avea să se stingă“. Dar noi sîntem în dezacord cu aceia care-și bazează credința cu privire la însemnătatea pasagiului pe versiunea marginală „murind vei muri“. Versiunea aceasta e o încercare de a reda literal o expresie ebraică în care cuvîntul pentru „vei muri“ e precedat de infinitivul verbului „a muri“. O traducere literală mai corectă ar fi „a muri vei muri“. Dar orice încercare de a reda literal expresia ebraică doar întunecă sensul pasagiului și duce de fapt pe cititor în eroare. Combinația infinitivului verbului și verbul personal așa cum apare în pasagiul acesta este un mijloc de a accentua acțiunea verbului. Pasagiul este deci corect redat în versetul înсуși: „Vei muri negreșit“. Exprimarea marginală care duce în eroare trebuie să fie ignorată.

Idiomul ebraic pe care l-am descris e foarte obișnuit în Vechiul Testament. Cîteva exemple vor ilustra folosirea lui și încercările traducătorului de a-l reda (prin folosirea de cuvinte ca „negreșit“ și „foarte mult“). Cităm pasagiul în care apare acest idiom. Gen. 16,10: „Îți voi înmulți foarte mult sămînța“; Gen. 18,10: „Mă voi

întoarce negreșit la tine“; Exod. 21,28: „boul să fie (negreșit) ucis cu pietre“; 2 Samuel 5,19; „(Fără îndoială) voi da pe Filistenii în mîna ta“. În limba ebraică nu sînt cuvinte pentru „foarte mult“, „negreșit“, „fără îndoială“, dar accentul este prezent în idiomul ebraic și traducătorii în mod corect au adăugat cuvintele acestea pentru a prezenta același accent în traducere.

Ellen G. White a dat două explicații la Geneza 2,17, fiecare din ele răspunzînd bine la întrebarea pe care am pus-o la început. Prima este: „Avertizarea dată primilor noștri părinți — 'În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit', nu cuprindea în sine ideea că ei urma să moară chiar în ziua cînd au mîncat din fructul oprit. Dar în ziua aceea urma să fie pronunțată sentința irevocabilă. Nemurirea le era făgăduită cu condiția ascultării, prin păcătuire ei urma să piardă dreptul la viața veșnică. Chiar în ziua aceea ei urma să fie osîndiți la moarte“.

A doua explicație introduce încă un element: „Adam a ascultat la cuvintele ispititorului, și cedînd la insinuările lui, a căzut în păcat. Pentru ce nu a fost de îndată pusă în aplicare pedeapsa cu moartea în cazul lui? — Pentru că se găsește un preț de rîscumpărare. Unicul Fiul al lui Dumnezeu S-a oferit de bună voie să ia păcatul omului asupra Sa, și să se facă o ispășire pentru neamul omenesc căzut. Dacă n-ar fi fost ispășirea aceasta n-ar fi putut să fie iertare de păcat“.

În acord cu această ultimă declarație Adam și Eva ar fi rîerit în ziua păcatului lor dacă planul mîntuirii nu ar fi fost pus în funcțiune. Desi planul mîntuirii fusese făcut înainte de întemeierea lumii, reiese că el nu a intrat automat în funcțiune cînd omul a păcătuit. Pare

că a fost o nouă luare de poziție față de plan din partea Tatălui și a Fiului la data căderii omului în păcat. Cel puțin aceasta deducem din următoarea afirmație: „Înainte Tatălui, El (Hristos) a pledat în favoarea păcătosului, în timp ce oastea cerului aștepta rezultatul cu o intensitate de interes pe care cuvintele nu o pot exprima. Multă vreme a durat tainica consfătuire intimă — sfatul păcii — pentru fiii oamenilor căzuți. Planul mântuirii fusese făcut înainte de creațiunea pământului; deoarece Hristos este „Mielul ucis de la în-

temeierea lumii“; totuși a fost o luptă, chiar pentru Impăratul universului, să dea pe Fiul Său spre a muri pentru neamul omenesc vinovat. Dar „atît de mult a iubit Dumnezeu lumea încît a dat pe singurul Său Fiu“.

În felul acesta neamul omenesc a fost salvat de la moarte imediată prin punerea în funcțiune a planului mântuirii. Geneza 2,17 pare să fie bine explicat prin observația aceasta. „O, mister al răscumpărării! Iubirea lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit“. Cine poate ști adîncurile acelei iubiri care „întrece cunoștința“ ?

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“.

Sfîntul apostol Pavel ne sfătuiește: „Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea înțietate altuia“. Romani 12, 9—10.

Bucuria cea mai curată izvorăște din cea mai adîncă umilință.

Cele mai solide și mai nobile caractere sînt clădite pe temelia răbdării și a dragostei, și se supun cu încredere sub voința Bunului Dumnezeu.

Acela în a cărui inimă locuiește dragostea va fi plin de tristete din pricina greselilor și slăbiciunilor altora: iar cînd adevărul biruie, cînd norul care a întunecat numele cel bun al altuia este îndepărtat, sau cînd năcatele sunt mărturisite și relele sînt îndreptate, el se bucură.

În prima sa epistolă către Corinteni 13, 1—8, apostolul Pavel scoate în evidență importanța acestei iubiri, care trebuie cultivată de urmașii lui Hristos. „Chiar dacă ai vorbi în limbi omenesti și îngeresti, și n-ai avea dragoste, sînt o aramă sunătoare sau un chimval zîngănit. Și chiar dacă ai avea darul proorociei, și ai cunoaște toate tainele și toată știința: chiar dacă ai avea toată credința așa încît să mut și muntii, și n-ai avea dragoste nu sînt nimic. Și chiar dacă mi-ai împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-ai da trupul să fie ars, și n-ai avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătațe; dragostea nu pizmuieste: dragostea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se minie, nu se aîndeste la rău, nu se bucură de nelequiere ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădărduește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată“.

ETERNA IUBIRE

E. GRIGORAȘ

În anul 399 î.e.n., la Atena trăia un om înțelept în vîrstă de 70 ani, ce se numea, Socrate.

Există puține figuri în istoria cugetării omenesti care să fi trezit un interes atît de profund atît contemporanilor cît și urmașilor peste milenii.

Încă din tinerețe, Socrate, a devenit o personalitate cunoscută. Căutîndu-și interlocutorii prin piețe și prin localuri publice, el nu cruța pe nimeni.

Prin manifestările sale zilnice, Socrate devenise o persoană incomodă în Atena, și dacă a putut ajunge la o vîrstă destul de înaintată se consideră că acest lucru s-a datorat faptului că își îndeplinea în mod ireproșabil obligațiile sale cetățenești și religioase.

Filozoful nu contenea să dojenească pe cei avuți că nu cugetă corect, că dau educație fiilor lor în spiritul banilor, că sînt ignoranți, etc. El mai era invinuit și de coruperea tineretului.

Socrate arată că dacă într-adevăr ar fi corupt pe tineri, părinții sau rudele lor s-ar fi prezentat în fața tribunalului pentru a se plînge de comportarea lor. „Acest lucru nu s-a întîmplat“. Mai mult, toți aceș-

tia sînt gata să-mi vină în ajutor. Apoi adresîndu-se Atenienilor, Socrate exclamă:

„Îmi sînteți dragi și vă iubesc, cetățeni ai Atenei. Cîtă vreme mai suflu și mai sînt în putere nu voi înceta să filozofez, să sfătuiesc, să călăuzesc pe oricine mi-ar ieși în cale, și întîmpinîndu-l l-aș întîmpina ca de obicei cu aceste cuvinte: „O, cel mai bun dintre oameni, tu ești Atenian, ești cetățeanul celui mai mare stat, a celui mai renumit în înțelepciune și putere. Nu îți este rușine să te ocupi așa de mult de averi, căutînd să te tot mărești, iar pe de altă parte să nu te ocupi nici să te îngrijești cîtuși de puțin de numele, de cinstea și de cugetul tău, de adevăr și de suflet, căutînd cum să le faci mai desăvîrșite?“

Socrate nu a avut fericirea să cunoască pe Domnul Isus Hristos și nu cerceta Scripturile... dar a fost un filozof, și care astăzi trezește un interes profund prin filozofia lui.

Eterna iubire noi o avem descoperită în Evanghelia lui Ioan 3,16.

Ca o comoară prețioasă, dragostea va fi dusă de posesor prin porțile cetății lui Dumnezeu. Dragostea suportă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.

Apostolul Pavel enumeră apoi roadele dragostei: Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește. Da, dragostea nu știe ce este invidia.

De fapt, invidiosul, are ciudă pe toată lumea. Pe toți oamenii, pe toți bărbații, pe toate femeile, pe întreg universul. Invidia lui e vastă și multilaterală. Pe unii îi invidiază pentru tăria lor de caracter, iar pe alții pentru averea lor. Pe unii pentru statura lor înaltă, pe alții pentru gingășia și modestia lor. Tot ce nu-i aparține, i se pare demn de invidiat. Invidia îl roade sistematic, cum roade apamării stîncile, dar el nu renunță la invidie. În ciuda acestor eroziuni, nu abandonează lupta. Cum vede că un om, dintr-un motiv sau altul, e fericit, tremurâ de ciudă, i se pare că s-a comis o mare nedreptate, că legalitatea a fost călcată în picioare. Faptul că cineva are o bună dispoziție, i se pare cu totul inadmisibil.

Cum își permite cineva să zîmbească, cînd el nu zîmbește? Unde ne trezim?...

Are o traistă imensă și mereu și-o alimentează cu tot felul de invidii negre sau grosolane, mereu are grijă să-și asigure materia primă... Invidia e pîinea lui de toate zilele. Dacă n-ar invidia pe nimeni, ar avea impresia că s-ar sufoca.

Dragostea dumnezeiască, cînd locuiește în inima omului, dă afară mîndria și egoismul. „Dragostea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie“, egoism și invidie pe semnul său.

Noi depindem de mila iertătoare a lui Dumnezeu — în fiecare zi și în fiecare ceas: și atunci, cum mai putem noi nutri amărăciune, răutate și invidie față de semenii noștri păcătoși ca și noi?...

Se povestește că de mult de tot, un împărat bătrîn a chemat pe cei trei fii ai săi, spre a lua o hotărîre: „Cine îi va urma la tron“.

Venind cei trei fii, le-a dat cîte un sac gol, stabilînd ca după doi ani la o dată fixată să vină fiecare cu sacul și să spună ce a făcut.

Primul fiu a luat sacul din mîna tatălui și el și-a zis în sinea lui. Tata vrea să vadă destoinicia mea, și a pornit la drum căutînd ca prin silnicie și omor, cu sabia în mînă, să ia de la cei bogați ce locuiau în castele toate bogățiile ca: diamante, juvaeruri prețioase și aur, pe care le-a ingrămădit în sac.

Al doilea luînd sacul a spus în sinea sa: eu voi face comerț cu sacul, voi cumpăra mărfuri cu un preț mai mic și le voi revinde cu un preț mai mare și din tot cîștigul realizat a cumpărat diferite obiecte pînă a umplut sacul.

Al treilea, cel mai mic fiu, după ce a primit sacul din mîna tatălui său a plecat prin împărăție și trecînd a văzut multe castele, palate și oameni cu stare foarte bună, dar tot mergînd a ajuns departe într-o regiune unde oamenii trăiau din greu și erau săraci că aproape nu aveau ce mîncea. Atunci fiul cel mic s-a întors din drum și a mers pe la bogați spunîndu-le că o anumită regiune este lipsită de pîinea cea de toate zilele. El a convîns pe cei avuți să dea din prisosul ce-l aveau pentru ajutorarea semenilor lor din regiunea săracă. El a umplut sacul cu mîrînde și timp de doi ani a tot cărat alimente la cei înfomețați, iar sacul său s-a rupt.

Cînd s-au împlinit cei doi ani s-au prezentat la părintele lor.

Fiul cel mare cu sacul plin de binuterii; fiul cel mijlociu cu diferite obiecte în sac, iar fiul cel mic aduse niște zdrențe ce au mai rămas din sac, acesta fiind rupt complet.

Împăratul, tatăl lor, îl întreabă pe fiul cel mic, ce înseamnă asta, unde îți este sacul pe care l-ai primit din mîna mea?

După ce a povestit ce făcuse cu sacul pînă s-a rupt, tata a hotărît ca fiul cel mic să-i fie moștenitor la tron deoarece el a venit în ajutorul celor nevoiași și săraci, spunînd că popo-

rul de astfel de împărat are nevoie, de un conducător care să-i ajute în vremuri grele.

Este numai o poveste. Dar noi... Sîntem noi oare o binecuvîntare pentru semenii noștri? Oricît de înaltă ar fi mărturisirea credinciosului, dacă inima lui nu este pătrunsă de dragostea de Dumnezeu și de aproapele său, nu este un ucenic al scumpului nostru Mîntuitor Isus Hristos. Chiar dacă ar avea o mare credință, și ar avea putere de a face chiar minuni, totuși fără dragoste credința sa n-ar avea nici o valoare. El poate desfășura multă dărnicie, dar dacă ar face a-ceasta din alt motiv, iar nu dintr-o dragoste curată, chiar de și-ar da averea pentru hrana săracilor, această faptă nu l-ar recomanda înaintea lui Dumnezeu. În zelul său, el poate întîmpina moartea de martir, dar dacă este lipsit de aurul dragostei, va fi privit de Dumnezeu ca un fanatic amăgît, sau ca un fățarnic ambițios.

Iată de ce, în umblarea noastră vremelnică să fim cu chibzuință, recunoscători, răbdători și iertători.

Fie ca eterna iubire a cerului să se manifeste în viața fiecărui dintre noi.

Mormintele iubirii veșnice

Urmare de la pag. 10-a

4.) Mina cea străpunsă de piroane și coasta în care s-a înfipt lancea de răstîgnire, și din care a curs acel izvor de sînge scump, care ne-a împăcat pe noi cu Dumnezeu: — acolo este mărirea Mîntuitorului nostru, acolo este ascunzătoarea puterii Sale! „Puternic spre a salva“, prin sacrificiul prin care ne-a mîntuit, El S-a dovedit de aceea puternic și pentru a aduce la îndeplinire judecata asupra celor ce au dispreguit harul și mila lui Dumnezeu. Iar semnele umilirii Sale constituie cea mai înaltă onoare a Lui; în vecii vecilor, rînila de pe Golgota vor reclama mereu lauda Lui și vor vesti puterea Sa“

Fie ca în aceste rîni și „morminte ale iubirii veșnice“, să găsim alinare și vindecare deplină de orice urmă a păcatului, și să putem sta apoi în veșnicie, înaintea ochilor Mîntuitorului nostru iubit!

Spiritul Sfânt ca ajutor

T. NICULESCU

* * *

Duhul Sfânt este adierea vieții spirituale în suflet. Impărtășirea Duhului este împărtășirea vieții lui Hristos. Urmărește pe cel care-L primește cu însușirile lui Hristos.

Creștinul îndreptățit este o lumină strălucitoare ce îndrumă spre Mielul lui Dumnezeu pe cei care îl cunosc. Lumina nu va dispărea nici cind dacă în credință este împlinită voința lui Dumnezeu. Dumnezeu a pus la îndemână credincioșilor Săi îndestulătoare posibilități de a fi biruitori în lupta dusă de forțele celui rău împotriva sufletelor lor. El a dat nespun de mari și de prețioase făgăduinși, care oferă tot ajutorul pe care-l poate da Cerul spre a nu da posibilitatea înfringerii în viața creștinului.

Unul din mijloacele rinduite este Spiritul Sfânt, care are o egală putere cu Tatăl și cu Fiul în mintuirea noastră. Hristos a făgăduit acest dar cind era aproape să părăsească pământul acesta și asigură pe urmașii Săi, din fiecă vază și din orice neam, că Mîngietorul, Spiritul Sfânt, va fi cu ei pînă la sfîrșit. Spiritul Sfânt convinge de păcat, conduce pe păcătoșii la pocăință ca să primească pe Hristos ca propriul lor Mîntuitor, redă aceea ce a învățat Hristos și ne reamintește făgăduințele și învățăturile. El devine ajutorul creștinului și de asemenea El se roagă pentru noi spre a ajunge potrivit voinței lui Dumnezeu. Dumnezeu, în cele trei persoane ale Tatălui, Fiului și Spiritului Sfânt, este astfel unită în lucrarea de mintuire.

După ce în ultima fază a lucrării Sale pe pămînt a statornicit instituția umilinței și împărtășania, Hristos vorbește ucenicilor Săi despre faptul că în curind nu va mai fi cu ei. Cunoșcînd, așa cum ei nu puteau pricepe în vremea aceea, copleșitoarea intristare a clipeilor ce le stăteau imediat înaintea, cum și evenimentele din viitor care urmau să le cercetească și să le încerce sufletele Învățătorul rosti minunatele cuvinte de mîngiere și asigurare gătite în începutul capitolului 14 al Evangheliei lui Ioan. De asemenea El le dădu făgăduința: „Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mîngietor, care să rămînă cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămîne cu voi, și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi”. Ioan 14,16-18. Puțin după aceea, în aceeași vorbire El adăugă: „Dar Mîngietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va

trimete Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”. Vers 26. Iar încă mai tirziu în aceeași seară, Hristos declară: „Cind va veni Mîngietorul, pe care-L voi trimete de la Tatăl, adică Duhul Adevărului, care poruncește de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine”. Ioan 15, 26.

Intristarea și presimțirea rea umplu inimile ucenicilor cind începură să-și dea seama că iubitul lor Învățător avea să le fie luat. Spre a le liniști temerile și a le înlărgi misiunea, Hristos continuă să le vorbească despre Spiritul Sfânt și lucrarea Lui. „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mîngietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-l voi trimite. Și cind va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl, și nu Mă veți vedea; mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Cind va veni Mîngietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi”. Ioan 16,7—15.

Spre a înțelege intenția lui Hristos cind vorbește despre „un alt Mîngietor”, trebuie să căutăm înțelesul cuvintului „Mîngietor”. Cind vorbește despre Spiritul Sfânt, Hristos folosește cuvîntul grecesc: paraclet. Înțelesul lui este: „Cineva chemat să ajute pe altul, în special în procese de tribunal; un avocat, un apărător; deci, Spiritul Sfânt ca ajutor, mijlocitor, sau mîngietor”. Astfel, înțelesul cuvintului paraclet îl înfățișează a fi ajutorul, apărătorul, mîngietorul creștinului.

Pavel scrie fraților din Roma, cu privire la Spiritul Sfânt ca ajutor: „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră; căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voința lui Dumnezeu”. Rom. 8,26,27.

Slăbiciunile pot fi fizice, sau pot fi morale; textul acesta se referă la lipsa noastră spirituală, la slăbiciunile noastre morale. Fără de aceste slăbiciuni ale firii pămîntești care se războiesc împotriva sufletului avem noi nevoie de ajutor. Nu acestea trebuie să ne stăpînească, căci noi nu avem decît un singur Stăpîn, anume Domnul. Păcatul nu va avea stăpînire asupra credinciosului lui Dumnezeu dacă el se îndreaptă spre Domnul după ajutor și liberare. Duhul Sfânt „ne ajută în slăbiciunea noastră”. Nu există slăbiciune moștenită de firea pămîntească pe care Duhul Sfânt să nu poată ajuta pe creștinul care se roagă, să o biruie. S-ar putea să avem firii rele, gusturi care cer să fie împlinite, poftă de cărnii, mîndrie, limbi birfitoare; însă nimic din toate acestea nu întrec puterea de stăpînire a Duhului Sfânt. Nici o slăbiciune, nici un obicei rău, nu poate dăinui să stăpînească pe creștinul care se încrede pe deplin în Domnul și cere ajutorul Său pentru biruire.

După ce afirmă că Duhul Sfânt vine în ajutorul slăbiciunilor noastre, apostolul merge mai departe și spune „că nu știm cum trebuie să ne rugăm”. Cît adevăr exprimă aceste cuvinte! Cine știe cum ar trebui să se roage? Se poate că nimeni din toată biserica lui Dumnezeu nu poate pretinde că are o asemenea cunoștință. Cind ne rugăm, noi cerem binecuvîntări; arareori cerem încercări și împrejurări grele, care să ne încerce sufletele. Dorim prosperitate, sănătate, bine fizic, și altele de felul acesta. În rugăciunile noastre pierdem din vedere lucrurile importante, și cerem ceea ce este sau nu este necesar, sau nu este îngăduit de Dumnezeu. Însă afirmația că Duhul Sfânt „mijlocește pentru sfinți după voința lui Dumnezeu” dă asigurarea că rugăciunea Lui este aducătoare de rod și este bine plăcută lui Dumnezeu. Asemenea rugăciuni nu se pierd, deoarece sînt înălțate de Duhul Sfânt, și Dumnezeu în Hristos este care le ascultă și le dă răspuns.

Dacă cineva ce s-ar găsi într-o groază boală sau primejdie ar apela să-l ajute un om bolnăvicios și slab, nu ar primi decît puțin ajutor; însă dacă ar apela la cineva puternic, în stare, înțelept și gata să-l ajute, ar fi nespun de sprijinit. Cind creștinul caută ajutor la Duhul Sfânt, el apelează la cineva care este destul de puternic să facă față oricărei situații.

De îndată se va constata că la Dumnezeu Tatăl este o putere care depășește cea mai mare nevoie a solicitantului. Nici o situație nu poate surprinde pe creștin și pe care el să n-o poată domina. Duhul Sfânt are aceeași putere ca și Tatăl și are drept sarcină directă să slujească tuturor creștinilor. El vine în ajutorul celor în lipsă și în nevoie, care cer ajutorul lui Dumnezeu. Nici un suflet ispitit nu poate fi într-o situație atît de dez-

nădădută în cel Duhul Sfânt să nu ajungă la el înainte de a ceda ispitei. Cind Duhul Sfânt locuiește în fiecare creștin, este în el și cu el, elementul timp în ce privește sprijinul și ajutorul este înlăturat atunci cind este pe marginea căderii în păcat. Sălășuitoarea prezenta launtrică personală a Duhului Sfânt aduce ajutorul chiar atunci cind este de nevoie.

Spiritul Sfânt nu este o ființă mistică, imaginară, ci o personalitate, asemenea Tatălui. El este o ființă spirituală cu aceleași atribuții ale Dumnezeuirii. El conlucrează cu Tatăl și cu Fiul în căștigarea credințioșilor, a lepădarea păcatului și a primii pe Hristos ca personalul lor Mîngietor prin credință. Cele trei persoane ale Dumnezeuirii sînt unite în lucrarea de mîntuire a oamenilor din sclavia lui Satana și a-i ajuta să biruie.

Deci sufletul îndreptățit va primi acest ajutor drept folositor lui, el se va bucura cunoscind că Dumnezeu este un ajutor prezent. Deși este conștient de slăbiciunea sa, el niciodată nu trebuie să uite că atunci cind este reînscut, lucrarea harului asupra inimii sale îi dă asigurarea că Dumnezeu îi poate salva sufletul pentru împărăția cea veșnică a Sa. Cind Duhul Sfânt vine în viața Sa, el are întreg ajutorul pe care credința lui și-l va însuși în slujirea sa lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt nu este mărginit de un timp material și fizic. Datorită universalității sale, El poate sluji credințioșilor lui Dumnezeu din toată lumea în același timp, și să fie drept ajutor deosebit pentru oricine care apelează la Domnul după ajutor în ceasul ispitei. Cunoștința că a fost rinduit un Ajutor și Mîngietor atît de puternic, ar trebui să dea putere și curaj oricui crede.

Toți cei care fac experiența nașterii din nou ar trebui să fie botezați cu Duhul Sfânt. Invățătorul spunea lui Nicodem: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh”. Ioan 3,5-6. Cu altă ocazie El zise: „Voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt... Voi veți primi o putere, cind se va pogori Duhul Sfânt peste voi”. Fapte 1,5-8. „În ziua cincizecimii, erau toți împreună în același loc... Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească”. Fapte 2,1-4.

Prima biserică a fost plină cu Spiritul Sfânt. Cei care mărturiseau pe Hristos știau cu certitudine că Spiritul Sfânt era între ei. Cind Petru și Ioan vindecară pe olog la poarta templului, credințioșii recunoscură puterea Spiritului Sfânt. Cind Anania și soția lui fură descoperiți și pedepsiți în ce privește încercarea lor de înșelăciune, credințioșii înțelesură că spiritul Sfânt are putere și asupra vieții și a

morții. Cind Tabita se trezi din moarte la porunca lui Petru, cit de pătrunse trebuia să fi fost inimile lor la această manifestare a puterii lui Dumnezeu!

Cind Hristos Se descoperi lui Saul aproape de poarta Damascului, aceasta s-a făcut printr-o puternică manifestare a Spiritului Sfânt în strălucirea de lumină din cer ce scinteia în tot jurul lui. Pavel niciodată n-a uitat această dumnezeiască descoperire a puterii și slavei. În anii de după aceea el istorisi întimplarea, cu adincă umilință, în fața conducătorilor lumii. El niciodată nu a dat uitării această descoperire și nu gîndi că făcuse o greșală, ci-și păstră credința pînă la sfîrșit. Cind era aproape să moară ca martir, el continuă să se laude în Hristos, ca Mîntuitorul și singura lui nădejde. El declara: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubiți, venirea Lui”. 2 Tim. 4,7-8.

Biserică din Corint, căreia pentru prima oară avu el să predice pe Isus Hristos și mîntuirea prin credință în numele Său, Pavel scria: „Nu știi că voi sinteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” 1 Cor. 3,16. „Nu știi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și

că voi nu sinteți ai voștri?” 1 Cor. 6,19. „Cum se impacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi sintem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu”, 2 Cor. 6,16.

Aceste texte biblice ne învață că fiecare creștin trebuie să primească botezul Spiritului Sfânt, ca El să-și facă din trupurile noastre locașul Său. În felul acesta în creștin locuiește spiritul Sfânt. Spiritul este atotputernic și procedează cum vrea. El a fost cu Hristos de la început, slujindu-L în toată viața Sa. În propovăduirea și în săvîrșirea de mîni a lui Hristos, în toată suferința Sa din grădina Ghetsemani și de pe cruce, Spiritul Sfânt li sluji și-L întări.

În ziua Cincizecimii, cind ucenicii erau adunați împreună în același loc, avu loc o puternică manifestare a Spiritului Sfânt. „Deodată a venit din cer un sunet ca vijitiul unui vînt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei”. Fapte 2,2-3.

Astfel, atunci cind incepu marea lucrare a predicării lui Hristos, Duhul Sfânt veni asupra unora. Tot la fel, la sfîrșitul lucrării Evangheliei, ne putem aștepta la o și mai mare revărsare a Spiritului Sfânt, care va lucra în chip deosebit prin unii.

„Este făgăduită o deosebită revărsare spirituală în vederea pregătirii bisericii pentru venirea Fiului omului. Această revărsare a Duhului este asemănată căderii ploii trzii; și în vederea acestei îndoite puteri trebuie să înalțe creștinii rugăciunile lor la Domnul secerișului, 'la vremea ploii trzii'”.

Celui biruitor îi sînt date în Cuvîntul lui Dumnezeu multe indemnuri și prețioase făgăduinți. Aceste sînt partea credințioșilor lui Dumnezeu, și ele ne aparțin dacă le primim ca fiind ale noastre. De șapte ori scrie Ioan, în capitolele doi și trei din Apocalips, despre cei care biruiesc, și multe făgăduinți precise sînt date celor care obțin biruința. În aceste capitole Ioan se ocupă cu anume păcate, pe care le condamnă; însă cu fiecare indemnare se amintește răs-plata ce așteaptă pe biruitor: rodul pomului vieții, mana ascunsă, numele nou, un loc pe tronul lui Hristos! În adevăr, ce făgăduințe nepus de mari și de prețioase! Nimeni nu poate citi avertizările și făgăduințele acestor capitole fără să fie mișcat de căldura cu care ucenicul iubit indemnă pe credințioșii lui Dumnezeu să biruie.

Biserica lui Dumnezeu este alcătuită din ființe pe care Spiritul Sfânt le-a pregătit a primi pe Hristos drept Mîntuitor al lor personal. El lucrează nevăzut asupra inimilor credințioase, sincere, spre a le conduce să primească mîntuirea, desoeri folosind căi vizibile

URARE

**Urarea mea, iubită mamă,
Eu astăzi ție o închin:
Să-ți fie anii fără teamă
Și sănătate să-ai din plin.**

**Viața fie-ți fericită
Și drumul presărat cu flori,
Iar bolta vieții liniștită,
Senină, mîndră, fără nori.**

**Belșugul să te încunune
Și-n jurul tău să răspîndești:
Iubire, har, înțelepciune...
Parfumul florilor cerești.**

**Să ai belșug de bucurie
Și pacea sfîntă-n veci s-o ai,
Să fii o dulce melodie
Și mîndră ca o zi de mai.**

**Iar noi ai tăi, iubită mamă,
Sub brațul tău ocrotitor,
Să ne-avîntăm fără de teamă
Cu-ncredere spre viitor...**

**Iar pentru dragostea-ți
fierbinte,
Din inimă îți mulțumesc
Și vreau să fiu tot mai
cuminte
Să te ascult... căci te iubesc.**

PETRE V. CAZAN

spre a săvârși o lucrare invizibilă și spre a înfățișa pe nevăzutul Hristos. Spiritul Sfânt lucrează prin unelte omenești în vestirea Evangheliei, nu fiindcă ei sînt învățați, înzestrați sau elocvenți, ci fiindcă în umilință ei au răspuns chemării lui Dumnezeu de a face această lucrare și au cerut putere de sus pentru ca s-o îndeplinească.

Multe sînt lucrările Spiritului Sfânt. El este ajutorul divin dat oricărui creștin și este continuu la dispoziția tuturor celor care caută har și tărie în vederea unei viețuiri cuvenite și a unei slujiri cu folos. Fără de ajutorul direct al Său, Dumnezeu nu poate primi nici o slujire, deoarece lipsește motivul cel cuvenit. Ceea ce face Spiritul Sfânt este bine plăcut Domnului, deoarece El totdeauna împlinește voia lui Dumnezeu în Hristos. El continuu are atît puterea cît și inteligența a săvârși cu bine orice sarcină luată, folosind orice cale ce-i stă la dispoziție. Cel în a cărui inimă sălășluiește Spiritul Sfânt nu face o lucrare mai mare și mai dăimuitoare. Ziva Cincizecimii și predicarea Evangheliei în primul secol ilustrează ce poate săvârși Spiritul Sfânt prin unelte omenești.

Puterea de la Spiritul Sfânt este direct de la Dumnezeu, Spiritul Sfânt niciodată nu lucrează împotriva voinței lui Dumnezeu, așa cum este descoperită în Cuvînt, deoarece Scripturile au fost scrise prin însuflarea Lui.

Credincioșii lui Dumnezeu nu trebuie să fie derutați de aparentul spirit de sfințenie sau pretinsă spiritualitate. Satana este un înșelător, și într-o zi el urmează să se arate drept inger de lumină spre a înșela, dacă se poate chiar pe cei aleși.

Faptele firii pămîntesti și faptele Spiritului Sfânt sînt arătate precis de apostolul Pavel în epistola lui către biserica din Galatia:

„Si faptele firii pămîntesti sînt cunoscute, și sînt acestea: preacurvia, curnia, necurătia, desfrînarea închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjibile, certurile, zavistiile, mințile, neînțelegerile, dezbinările, certurile, vizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu”. Gal. 5:19—21.

„Roada Duhului, dimpotrivă este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndetea, înfrînarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sînt ai lui Hristos Isus, și-au răstănit firea pămîntescă împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Să nu umblăm după slavă deșartă, întărîtîndu-ne unii pe alții, și pizmîndu-ne unii pe alții”. Gal. 5:22—26.

Creștinul plin cu Spiritul Sfânt aduce roadele Duhului atunci cînd

este mort față de păcat. El a fost răstăgînit împreună cu Hristos; și după ce a avut loc nașterea din nou și botezul prin Spiritul Sfânt, el este o făptură nouă și se socotește mort față de păcat. Pe mai departe el nu mai trăiește potrivit inimii firești, ci, prin puterea Spiritului Sfânt, în viața sa el aduce roadele Spiritului.

„Descriind ucenicilor Săi lucrarea Duhului Sfânt, Hristos a căutat să le însuflă aceeași lucrare și aceeași nădeide care se afla în inima Sa. El Se bucura pentru că putea să dea bisericii Sale un ajutor atît de îmbelșugat, Duhul Sfânt era cel mai de seamă dar pe care-L putea cere de la Tatăl Său pentru înălțarea credincioșilor Săi. Duhul trebuia să fie dat ca o putere ce renaste și fără de aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor puterea răului se întărise continuu. Păcatul nu putea să fie oprit ne loc și înfrînat decît prin mijlocirea celei de a treia persoană a Dumnezeirii, care să nu vină cu putere schimbată ci cu plîntatea puterii dumnezeiești. Duhul face să aibă efect cele săvîrșite de Mintuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul nărtăș la natura dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său ca o putere dumnezeiască, o putere care să biruiască orice înclinatie spre rău fie mostenită fie însușită, și să întinărească propriul Său caracter în biserica Sa.

„Isus a spus despre Duhul: 'El Mă va proslăvi... Mintuitorul venise pentru a proslăvi pe Tatăl descoperind iubirea Lui: tot astfel Duhul trebuia să proslăvească pe Hristos arătînd lumii harul Lui. În firea omenească trebuie să se refacă însuși chimul lui Dumnezeu. Dacă credincioșii Săi au un caracter desăvîrșit, acesta aduce onoare lui Dumnezeu și lui Hristos.

„Hristos a înălțat bisericii Sale darul Duhului Sfânt și făgăduința aceasta este și a noastră cum a fost a celor dintîi. Dar ca oricare altă făgăduință aceasta este dată cu condiții. Multii spun că au încredere în făgăduința Domnului și chiar pretind că cer să se împlinească; ei vorbesc mult despre Hristos și despre Duhul Sfânt și cu toate acestea n-au nici un folos. Ei nu-și sumun sufletul ca să fie îndrumat și călăuzit de puterile cerești. Noi nu putem pune Duhul Sfânt în slujba noastră. Noi trebuie să fim în slujba Duhului Sfânt. Dumnezeu lucrează prin Duhul în cei ai Săi, și voința și îndelungătatea după buna lui plăcere”. Filip. 2:13. Dar multii nu vor să se supună la așa ceva. Ei doresc să se conducă singuri. Din cauza aceasta nici nu primesc darul ceresc. Duhul Sfânt este dat numai aceluia care cu umilință caută pe Dumnezeu și se lasă condus și luminați de El. Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută și primită. Această binecuvîntare făgăduită dacă este cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvîntări.

Ea se dă potrivit cu bogățiile harului lui Hristos și El este gata să dea fiecărui suflet atît cît poate el să ducă”.

Noi nu ar trebui să socotim Spiritul Sfânt doar ca o hamă de sâr-bătoare pentru ocazii ceremoniale, sau pentru timpul cît luăm parte la serviciul divin. El urmează să ne fie de ajutor în viețuirea zilnică în mijlocul oamenilor.

Dumnezeu a rinduit un Ajutor pentru fiecare dintre adopții Săi copii, ca ei dacă vor, să poată trăi o viață sfințită, sfințită. „Pot totul în Hristos, care mă întărește”. Filip. 3:13. „Iar a Aceluia, care poate să vă năzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale”. Iuda 24. Totul depinde de dorință și intenție. Dumnezeu Si-a făcut partea, și a pus la îndemînă Ajutorul care să ne facă în stare să trăim așa cum ar trebui, în dragoste și ascultare.

Poate întrebă: Cum vine Spiritul Sfânt în ajutorul slăbiciunilor morale ale omului? Cum poate El scăpa pe un pretins creștin care se lasă pradă nerăbdării față de soția și copiii lui? Cum poate spiritul Sfânt să stăvînească pofta omului înclinațiile firești spre rău, ale lui? Răspunsul este că Spiritul Sfânt sălășluind în credincios, ajunge a fi pentru el orice virtute și har necesar transformării caracterului său. Atita vreme cît El sălășluiește în noi, El este „Hristos în voi, nădeidea slavei”. Această sălășluire lăuntrică a Celui Nevăzut aduce cu sine orice har al Duhului, astfel încît dăimie în noi orice har atita vreme cît Duhul este în noi. El ajunge în noi iubire, bucurie, pace, bunătate, credincioșie. În noi Duhul Sfânt își aduce rodirea Sa desăvîrșită potrivit cu ceea ce credința noastră va primi de la El.

Cum săvîrșește El aceasta?... Ai nevoie de curăție? El este cel care sfințește. Fapte 22:16; Titu 2:5. El este izvorul puterii lăuntrice. Efes. 3:16. Dintre numele Lui, acela de „Mîngietorul” este cel pe care-l îndrăgesc cel mai mult sfinții. Ioan 14:16,26. El vine să rămîna cu noi și în noi pentru totdeauna (Ioan 14:17). — Hristos care a spus: „Iată că Eu sînt cu voi în toate zilele”. Mat. 28:20. Ai nevoie de ajutor în rugăciune? El mijlocește pentru noi. Rom. 8,26,27.

Creștinului îi este cu puțință să aibă Duhul Sfânt în lăuntru său, astfel încît să poată trăi viața lui Hristos. În felul acesta Dumnezeu păzește pe copiii Săi de a cădea în păcat, și să se întoarcă la faptele firii pămîntesti. Prin sălășluirea lăuntrică a Duhului Sfânt noi sîntem făcuți în stare să umblăm cu Dumnezeu, și prin aceeași prezență noi aducem prin credință, o viață sfințită, continuînd a rămîne într-o stare de îndreptărire înaintea lui Dumnezeu pînă la sfîrșit.

HRISTOS EXEMPLUL NOSTRU

„Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu”. Ebr. 12, 2.

Pentru a aduce la îndeplinire misiunea Sa pe pământ, Domnul nostru Isus Hristos a voit să îmbrace o „fire asemănătoare cu a păcatului” și, în asemenea condiții, S-a expus să fie „ispitit în toate ca și noi” fără însă a păcătui vreodată. Asemănându-Se cu omenirea, El a fost, printre frații Săi, cel mai înțelept, cel mai curat, cel mai milos, cel mai modest, cel mai smerit, cel mai supus și cel mai binevoitor dintre toți oamenii. El a trăit cu adevărat între oameni ca Om-Model, Om-desăvârșit, ca cel care a manifestat în decursul vieții Sale, în condițiile cele mai grele și mai defavorabile, toate virtuțile morale și spirituale în cel mai înalt grad al desăvârșirii lor.

„Omenirea a dat din timp în timp ființe mari, dar nici una nu se poate compara cu Domnul nostru Isus Hristos. El are totul în măsură unică și perfectă. Cugetul, cuvântul, fapta, puterea de convingere, iubirea și influența în bine, toate darurile și toate puterile sînt atît de desăvârșite, încît cel care a stat să cugete la viața lui Isus Hristos, nu poate să conceapă ceva mai superior”.

Acesta este Cel despre care se vorbește în fiecare pagină din Sfintele Evanghelii. Isus Hristos nu este numai Fiul Omului ca toți ceilalți urmași ai primului om, Adam, ci este Fiului Omului în sensul cel mai înalt al cuvîntului. El este floarea cea mai frumoasă, trandafirul cel mai ales, fructul cel mai dulce pe care l-a produs pământul vreodată. Fiul Omului este Acela care a împlinit idealul acestei omeniri, și care a realizat tot ce cuprinde ideea de om. Ca Fiul al omului a venit Isus Hristos, „să caute și să mintuiască ce era pierdut”. Mat. 18,11. „Dacă nu mînceai trupul Fiului omului și dacă nu beți sîngele Lui, n-aveți viață în voi înșivă”. Ioan 6,53. „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. Mat. 20, 28.

Pentru mulți creștini viața neprihănită a lui Hristos nu este decît ceva foarte natural; pentru că viața aceasta apare ca o urmare logică a divinității Sale. El, pentru că era Dumnezeu, trebuia să fie în mod natural sfînt și desăvârșit. A admite acest lucru, înseamnă să dai do-

N. PASCU

...

vădă de o totală lipsă de înțelegere cu privire la natura și adevăratul caracter al lui Hristos, la sensul misiunii Sale mesianice pe pământ, la urmările practice pe care exemplul Său în toate împrejurările vieții le poate avea asupra vieții tuturor credincioșilor Săi.

Mulți care se numesc creștini, tăgăduiesc pe Isus prin viața și faptele lor. Ei îl iau pe Maestrul lor ca model în toate lucrurile, dar e zadarnic, zic ei, să încerci să calci pe urmele Lui; El este Dumnezeu, iar noi nu sîntem decît creaturi.

Alții mai cred că Domnul Isus n-ar fi putut să fie biruit de ispite. În cazul acesta n-ar fi putut să biruiască acolo unde Adam căzuse. El n-ar fi mai putut să ne mai ajute, dacă noi am fi dus lupte mai grele decît El. În nici un caz nu, ci Domnul Isus Hristos, Mintuitorul nostru, a îmbrăcat firea omenească cu toate pericolele ei, fiind expus chiar de a ceda ispitei; ca atare, noi nu avem de suportat ceva mai greu din toate cîte a suportat și îndurat El.

Ispitele împotriva cărora a trebuit să lupte Domnul Isus Hristos sînt acelea împotriva cărora luptăm și noi cu foarte multă trudă. Luînd asupra Lui firea noastră, păcatele noastre, El a fost supus încercării prin poftă, iubire de lume și dorință de a părea. Acestea au ispitit pe Adam și pe Eva și ele ne pot birui și pe noi foarte ușor.

Este imposibil ca prin puterile noastre să rezistăm dorinței neînfrîmate a naturii noastre. Hristos știe că vrăjmașul se va apropia și strădui să prindă în cursă pe aceia care nu au credință în El. De aceea El a mers pe drumul pe care trebuie să mergem noi, pregătind în felul acesta calea biruinței noastre.

Isus, pînă la vîrsta de treizeci de ani a dus o viață de muncă. Părinții lui Isus erau săraci și erau siliți să-și cîștige existența muncind în fiecare zi. Prin urmare, El a fost obișnuit cu sărăcia și cu lipsurile. Experiența aceasta l-a servit ca scut împotriva tuturor ispitelor. Viața Sa a fost prea ocupată, pentru a mai lăsa loc și trîndăviei ce pregătește terenul pentru ispite. Nici un cîștig mîrșav, nici o plăcere, nici o laudă, nici o insultă nu putea să-l facă să consimtă a săvîrși o faptă rea. El S-a dovedit priceput în a deosebi raul, și tare pentru a i se împotrivi.

El a trăit printre locuitorii din Nazaret și cu toate acestea, este sim-

gura ființă care a trăit pe pământ fără să păcătuiască. Aceasta arată cît de puțină dreptate au cei ce gîdesc că numai în anumite condiții, de mediu, în bogăție și în prosperitate, e posibil să duci o viață curată. Dimpotrivă, condițiile nefavorabile sînt mijloacele de disciplinare care dezvoltă curăția și statornicia.

De asemenea, tot timpul cît a trăit printre oameni, Mintuitorul a împărțășit viața celor săraci. El a gustat din necazurile și mizeriile lor, ceea ce l-a făcut în stare să simtă împreună cu membrii societății umile, adică cu cei ce munceau din greu.

Aceia care au concepție justă despre învățăturile ce se desprind din viața Sa, nu vor mai fi niciodată ispitiți să creadă că e cazul să facă o deosebire între oameni; de exemplu; cei înstăriți n-au nici un drept să fie mai onorați decît cei săraci... De aceea, aceleași mijloace disciplinare care au influențat pe Hristos, trebuie să ne influențeze și pe noi în așa fel încît să se dezvolte energia și caracterul Domnului Isus. Atunci harul pe care L-a primit El din partea cerului, îl vom putea primi și noi.

În istoria omenirii cît și în cea a bisericii, sînt amintiți foarte mulți care au avut un spirit mare; ei au lăsat în trecerea timpului urme foarte adînci, prin lucrările lor, prin cultura lor, prin spiritul lor de abnegație în folosul omului. Oamenii ca: patriarhi, profeți, teologi, apostoli, reformatori, artiști, conducători de popoare, au făcut lucruri uimitoare. Toți aceștia, chiar cei mai virtuțoși dintre ei, n-au dat însă prin caracterul lor, decît o idee foarte slabă de ceea ce se numește virtute. Numai Domnul Isus a înfăptuit tot ceea ce este mare, curat, nobil, virtuos și sfînt. El singurul este Modelul universal oferit tuturor spre a fi imitat.

Dacă am face o înșirare a tuturor virtuților lui Hristos și am crede că atunci am înțelege caracterul Lui, aceasta ar fi o greșală foarte mare. Noi nu vom înțelege în acest fel caracterul Său. El nu ne oferă numai ansamblul tuturor virtuților care-L deosebesc de toți oamenii, ci și mărimea și armonia lor perfectă. Această trăsătură desăvîrșește un tablou sublim plin de grație și sănătate, pe care îl prezintă admirăției noastre.

Caracterul Său niciodată nu și-a pierdut măsura sau echilibrul, și n-a avut niciodată nevoie să i se facă îndreptări, sau să fie armonizat. De la început și pînă la sfîrșit el este desăvîrșit. Nu este ușor să vorbești în termeni potriviți despre un temperament ca al Domnului Isus Hristos.

El n-a fost niciodată fărnîc, ba din contră a condamnat aceasta cu foarte multă putere; n-a fost nici impulsiv, dar n-a avut nici calmul nepăsător; n-a fost nici fanatic, nici liberalist. S-a ferit întotdeauna de

Continuare la pag. 24-a

SFINȚIT ÎN HRISTOS

V. LASZLO

Poate te întrebi: „Pot ști că sint îndreptățit, sfințit și primit de Dumnezeu? sau trebuie să continui a rămâne într-o stare de nesiguranță cu privire la starea sufletului meu? Nu pot avea acum nici o precizie asigurare că mă găsesc într-o stare bine plăcută și primită față de Dumnezeu? sau am de așteptat până voi ajunge la judecată, ca atunci să-mi fie făcut cunoscută soarta?”

Mulți creștini devotați au pus o asemenea întrebare, și ea merită un atent studiu. Poate adevăratul creștin să aibă siguranța și să știe că a fost îndreptățit și primit de Domnul, și că dacă este credincios va avea un câmin în cer?

Unii susțin că nu putem ști sigur din viața aceasta dacă vom fi mințuți sau pierduți afară de cazul că lucrul acesta va fi acordat persoanelor favorizate, ca urmare a abundenței de fapte bune, ale lor. Se susține că siguranța privitoare la mintuire este incumetare. Toți care pun la îndoială siguranța aceasta citează texte ca acestea: „Duceți-vă până la capăt mintuirii voastră, cu frică și cu cutremur”. Filip 2,12.

Bonar redă prescurtat și în traducere argumentele care tăgăduiesc că credinciosul își poate avea asigurată mintuirea pe cînd este în viață: 1. „Negreșit nimeni n-ar trebui să fie neincercător în harul și meritele lui Hristos; însă, fiind seamă de nedesăvîrșirile lui, se cade să aibă temeri cu privire la harul față de el, așa că nimeni nu poate fi sigur că este bine plăcut înaintea lui Dumnezeu. 2) Nu este trebuincios ca cei credincioși să aibă siguranța harului lor; căci siguranța aduce cu sine mindrie, în vreme ce neștiința cu privire la această taină păstrează și sporește umilința. 3) Siguranța este privilegiul doar a citorva favorizați, cărora Dumnezeu le-a descoperit deosebita favoare a iertării păcatelor lor. 4) Oamenii cei mai desăvîrșiți, cînd au murit, au fost umili datorită acestei nesiguranțe; și dacă bărbații cei mai sfinți au fost nesiguri, oare este de crezut ca toți credincioșii să aibă siguranța îndreptățirii lor? 5) Oamenii cei mai buni pot cădea de la credință; deci nu poate fi nici o siguranță. Concluzia la care ajunsesse Conciliul din Trent (13 Dec. 1545) a fost: „Dacă cineva va spune că credința îndreptățitoare este încredere în harul lui Dumnezeu, care înlătură păcatele datorită lui Hristos, sau că numai prin-o asemenea încredere sîntem îndreptățiți, să fie sub anatema”.

Asemenea învățături trebuie să fie ținut continuu pe credincios într-o stare de îndoială cu privire la primirea lui de către Dumnezeu. El îl așează pe un teren în-

dielnic și nu-i oferă nici pace și nici bucurie în Spiritul Sfînt. Asemenea învățături folosesc următoarele texte biblice spre a dovedi că siguranța cu privire la viitoarea noastră primire nu este cu puțință în această viață: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă”. 1 Cor. 10,12. „Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fiți primit în zadar harul lui Dumnezeu”. 2 Cor. 6,1.

Nici unul din aceste texte nu învață că creștinul nu-și poate cunoaște starea în care se află înaintea Domnului, în viața aceasta. Alte texte biblice afirmă că credinciosul este primit de Domnul. Asupra acestui punct, Pavel dă o puternică mărturie: „Știu în cine am crezut. Și sint încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat pînă în ziua aceea”. 2 Tim. 1,12 „Spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui”. Efes. 1,6. „În orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănit este primit de El”. Fapte 10,35. „Dar cînd s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mintuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mintuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfînt, pe care L-a vărsat din belșug peste voi, prin Isus Hristos, Mintuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice”. Tit. 3,4-7.

Deci, siguranța primirii nu este ceva ce urmează a fi primită de credincios în vreo zi dintr-un viitor neprecizat, sau la bara de judecată a lui Dumnezeu, ci aici și acum, în mijlocul cerințelor și al virtuții lui și trudei de fiecare zi.

Poate întrebi: „Care este precizia siguranța a primirii cuiva de către Dumnezeu? Există un singur răspuns: Cunoașterea personală că ești în pace cu Dumnezeu și cu toți frații tăi. Această unitate cu Dumnezeu este a ta prin credința în Cuvîntul Său, care învață iertarea păcatului atunci cînd păcătosul se pocăiește. Lucrul acesta trebuie să-l primim în plinătatea însemnătății lui; căci „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”. 1 Ioan 1,9.

Credința că Dumnezeu te iartă, aduce iertarea. Credința este pri-

mul pas spre salvare și siguranță. Cineva nu mai stă în credință dacă trăiește fără conștiința îndreptățirii. Numai cînd creștinul exemplifică viața lui Hristos în viața lui de azi, poate avea nădejde de viața ce va veni. Dacă el știe că trăiește azi viața lui Hristos și exemplifică această viață prin dorința, faptele și iubirea către cei ai lui Dumnezeu, deși este conștient de lipsurile și scăderile sale, totuși are tot motivul să știe că este primit în Prea Iubitul, și că Hristos îl socotește ca al Său. Astfel poate spune cu certitudine:

„Cred că sint primit pe temeiul biblic. Conștiința îmi stă ca mărturie despre adevărul cuvîntului lui Dumnezeu; și în fiecare privință, atît cît am conștiință sint de acord cu acest cuvînt neîndoindu-mă întru nimic. Știu că sint chemat de Dumnezeu a fi al Său; că m-am pocăit de toate păcatele mele; și că sint iertat și îndreptățit. M-am străduit să împlinesc descoperita voință a lui Dumnezeu, cuprinsă în Lege și Evanghelie. Credința mea privește pe Hristos ca jertfa mea pentru păcat și marele meu preot, care muri pentru mine, și acum prezintă singele Său înaintea Tatălui în favoarea mea. Îl iubesc drept Mintuitorul și Răscumpărătorul meu, și știu că sint primit deoarece El m-a spălat și curățat, și a pus asupra-mi mantia neprihănită Sale, hațna de nuntă, care mă face demn pentru cîm-nunții Mielului.”

Cineva cunoaște că a devenit o făptură nouă în Hristos dacă a făcut experiența nașterii din nou. Dacă el nu cunoaște acest lucru, va constata că ispitele firii pămîntești, sint prea tari spre a li se împotrivi, și-i va lipsi curajul de a duce mai departe lupta creștină. Cînd cineva e conștient de iertare, el va primi îndreptățirea drept un fapt în viața sa; căci aceasta urmează în chip firesc.

Conștiința împăcării cu Dumnezeu este întru totul de importanță pentru creștin. Fără de ea nu poate fi nici Mintuitor personal care să-i fi purtat vina, nici Răscumpărător și nici Mijlocitor. Creștinii neîndreptății pot crede în istoricitatea lui Hristos, ei pot primi ca fapte împlinite moartea și învierea Sa, ei pot să mărturisească chiar că El muri pentru păcătoși; totuși, dacă nu-și însușesc prin credință aceea ce le este dat în dar, au puțin temei pe care să se sprijine pentru siguranță.

Puține lucruri îi plac într-atîtă Domnului ca acela de a primi cu bucurie ceea ce El le-a dat în Hristos. Prinderea credinței înseamnă credință mintuitoare. Orice dăruitor se simte onorat cînd darurile îi sint primite cu mulțumire. A primi un dar fără să mulțumești, sau a-l refuza cu totul, dă dovadă de cea mai mare lipsă de politețe. Ne facem vinovați de asemenea de înfumurare cînd nu primim făgăduințele lui Dumnezeu. Ca un

creștin după ce și-a mărturisit păcatele și a primit îndreptățirea să se mai îndoiască de faptul că este cu totul al Domnului este păcat. A crede este o datorie; căci făcând așa noi devenim conlucrători cu Domnul. Aceasta face cu puțință Domnului a-și împlini toate făgăduințele față de noi.

Cei ce se pretind creștini sînt deseori isteți în treburile lor personale. De exemplu ei nu vor plăti prețul unei case fără să primească un lămurit și legal drept de proprietate. Deseori plătesc un expert care să cerceteze toate datele spre a constata dacă actul nu este lovit de vreo nulitate. Noi apreciem ea înțeleaptă această grijă. Și atunci, de ce să fie creștinii atît de atenți în ce privește o casă pămîntească și atît de nepăsători cu privire la casa lor cerească? Dacă scurta stăpînire a unui cămin pămîntesc merită un act perfect, atunci cum ar trebui să fie în ce privește perspectivele noastre cerești?

Nu ne putem îngădui să trăim în nesiguranță cu privire la cele ce vom stăpîni veșnic. Ele trebuie prinse și ținute cu mai multă trînicie decît își îndrăgește zgircitul comorile lui pămîntești. Creștinul care trăiește în nesiguranță cu privire la propriul său suflet, trecîndu-și toate zilele fără de o cunoștință întemeiată pe Cuvîntul lui Dumnezeu în ce privește buna primire a lui din partea cerului, este asemenea celui care suferă de o boală de moarte totuși este nepăsător față de starea fizică a lui. El cunoaște un medic ce-i poate lecuși suferința; el are posibilitățile de a face față cheltuielilor; însă doar cînd este prea tirziu umbli după ajutor. De aceea, să nu zăbovim: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui nu vă impietriți inimile”. Ebr. 3,7,8.

Trei lucruri trebuie să și le însușească un creștin, fiecare din ele venînd drept un dar de bunăvoie din partea lui Dumnezeu fără de nici o faptă sau strădanie din partea sa spre a le dobîndi:

Intui, el trebuie să primească o iertare deplină și desăvîrșită, în stare a acoperi orice păcat, mic sau mare. Această iertare se dobîndește dacă este căutată cu pocăință, care trebuie să cuprindă hotărîrea de a înceta să mai păcătuiască.

Al doilea, trebuie să facă experiența nașterii din nou, și să primească o inimă nouă în care este scrisă legea lui Dumnezeu. Această naștere din nou, săvîrșită de Spiritul Sfînt, este neapărat trebuincioasă. Prin aceasta inima ceaveche cu toate fireștile ei înclinajii spre păcat și firea pămîntească, este răstignită, și este primită o inimă spirituală, renăscută în Hristos Isus. Această naștere din nou, sau lucrarea de recreere, urmează pocăinței pioase, și este experiența în care inima este răstignită cu Hristos. „Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. 2 Cor. 5,17.

Al treilea, el trebuie să fie conștient că Dumnezeu l-a îndreptățit. Aceasta ar trebui să însoțească lucrarea de recreere, însă din vreo pricină, poate în cea mai mare parte din pricină că nu a fost îndrumat îndeajuns, ea s-ar putea să nu stăpînească dintru început sufletul născut din nou. Îndreptățirea trebuie căutată și primită prin credință; căci ea este un act legal a lui Dumnezeu, marele Judecător, săvîrșită în favoarea păcătoșului și care-i dă asigurarea că a fost adoptat în familia cerească și de aci înainte, se înfățișează înaintea lui Dumnezeu nu după chipul firii pămîntești ci ca fiu al lui Dumnezeu. De aci înainte Dumnezeu îl vede îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos, și deci neprihănit și sfînt, „fără pată și fără zbircură”.

Cineva ar putea întreba: Cum pot avea siguranța că toate acestea îmi aparțin? Cînd cineva se sprijină pe Cuvîntul lui Dumnezeu drept temelie a nădejzii, și este hotărît să trăiască potrivit cuvîntului, el poate avea siguranța că este primit de Domnul. Această asigurare este la fel de sigură ca și Cuvîntul. Ea cuprinde făgăduințele; făgăduințele nasc credința; credința dă loc nădejzii; și astfel siguranța primirii se întemeiază pe măsura de credință în Cuvîntul lui Dumnezeu.

Această siguranță a îmbărbătat pe mulți încercați ostași ai crucii. Nenumărați creștini tăcuți și răbdători au spus mereu și mereu: „Știu în cine am crezut. Și sînt încredințat că El are putere să păzească ce i-am încredințat pînă în ziua aceea”. 2 Tim. 1, 12. Această mărturisire pentru Hristos, nu este ea siguranță? „În cine am crezut” nu înseamnă pe nimeni altul decît Isus Hristos, care „are putere să păzească ce l-am încredințat pînă în ziua aceea”, pînă în ziua marelui judecări. Ce a încredințat Pavel lui Hristos să-i păzească? Sufletul său.

Astfel deci fiecare creștin trebuie să trăiască în împăcirea siguranței. Păcătoșul pocăit a fost iertat; el a primit o inimă nouă; el a fost îndreptățit prin credința în Hristos; el s-a predat cu totul lui Dumnezeu spre a trăi în trup viața lui Hristos; și el a încredințat păzirea sufletului său Celui care muri pentru el. Pavel scria bisericii din Colose: „Voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. Col. 3,3. Acest suflet îndreptățit, sfînt și încrezător nu poate avea deplină siguranță că spre a fi mintuit nu are nevoie decît de stăruire pînă la capăt? Uneori se poate ridica întrebarea: „N-ar putea cădea el din har?” Ba da; fiecăre bărbat și femeie poate cădea, însă nu este necesar să cadă. Spiritul Sfînt este ajutorul nostru, și „El este în stare să ne păzească de orice cădere”, și să păstreze ce-i este încredințat.

Hristos, în care cred creștinii, este un Hristos viu. El nu este mort; altfel n-am putea avea siguranță.

El se află în ceruri la dreapta lui Dumnezeu, unde a fost văzut în viziune, de oameni ce au trăit pe pămînt. Ioan II auzi spunînd despre Sine: „Eu sînt Cel viu. Am fost mort, și iată că sînt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților”. Apoc. 1, 18. De ce altă davadă mai are nevoie creștinul? Hristos este o ființă vie și proslăvită, demnă de toată cinstea, închinarea și lauda. Creștinul devotat niciodată n-ar trebui să se teamă că Cel în care s-a încrezut nu va fi în stare să încheie lucrarea pe care a început-o atît de fericit. Asigurarea aceasta este îndoito de sigură deoarece un bărbat cucerit văzu pe Hristos proslăvit și-L auzi spunînd: „Sînt viu în vecii vecilor”.

„Noi urmează să fim primiți de Dumnezeu nu printr-un reprezentant și o căpetenie moartă, ci una vie — prin cineva, prin a cărui viață vom fi mintuiți. Dacă Hristos nu trăiește, nu ar avea nici un sens primirea noastră de către Dumnezeu prin El. Cum ar putea Dumnezeu să îndreptățească și să primească printr-un reprezentant care nu mai trăiește? Ideea este nespuse de absurdă. Ca Hristos doar să fi murit, și îndeosebi să fi murit așa cum muri El, nu ar fi fost decît să sporească întunericul nostru, și să nu înfăptuiască nimic în vederea mintuirii noastre. Crucea, dacă totuși are în ea un sens divin, neapărat pretinde înviere. Hristos care muri, neapărat deveni Hristos care trăiește — El, care în numele nostru birui păcatul și moartea, care nu doar a fost dat pentru fărădelegile noastre dar a fost și înviat pentru îndreptățirea noastră”.

Răscumpărat prin jertfa lui Hristos, spălat de păcat prin Singele Său și îmbrăcat în dreptatea Sa, Pavel are în sine mărturia asigurătoare că sufletul lui este de preț înaintea Mintuitorului. Viața sa este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și el este convins că Acela care a învins moartea este în stare să păzească ceea ce l s-a încredințat. Mîntea lui se prinde cu putere de făgăduința Mintuitorului: „Eu îl voi învia în ziua de apoi”.

Ioan 6,40. Gîndurile și nădejțile lui sînt concentrate asupra celei de a doua veniri a Domnului său, cînd în marea dimineață a redeșteptării, urmează să întîmpine pe Dătătorul Vieții, care îi va ura bun venit în bucuria celor binecuvîntați.

Creștinul trebuie să se recunoască întru totul consacrat Domnului, care, prin Spiritul Sfînt, continuu este lingă noi și totdeauna gata să ne ajute. „Domnul privește din înălțimea cerurilor, și vede pe toți fiii oamenilor... Iată, ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui”. Ps. 33,13-18.

Astfel noi ne găsim continuu în prezența lui Dumnezeu; dacă sîntem dispuși, nu avem de ce să ne ascundem de El. Fie că ne găsim în casa de rugăciune, sau sîntem

laolaltă cu un grup de credincioși, ori în cămăruța din căminul nostru, pe câmp sau pe străzile aglomerate, Dumnezeu ne vede faptele și recunoaște cele mai tainice gânduri. De aceea trebuie să păstrăm curăția înaintea ochilor noștri și să umblăm fără vină înaintea Lui, în iubire, amintindu-ne că Spiritul Său este cu noi cât dănuie viața, drept ajutor și călăuză a noastră. În chip minunat înfățișază psalmistul apropierea lui Dumnezeu de cei ce-l slujesc:

„Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, știi când stau jos și când mă scot, și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc, și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul. Tu mă înconori pe dinapoi și pe dinainte, și-ți pui mina peste mine. O știușă atât de minunată este mai pe sus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde. Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi tua aripile zorilor, și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mina Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca. Dacă voi zice: Cel puțin întunericul mă va acoperi, și se va face noapte lumina dimprejurul meu! Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea strălucește ca ziua, și întunericul ca lumina“. Ps. 139, 1-12.

Creștinul sfințit trebuie să năzuiască spre sfințenia vieții în cugete și fapte. Continua lui rugăciune trebuie să fie: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!“ Ps. 51,10. Intreg acest psalm cincizeci și unu alcătuiește o rugăciune ce ar trebui să fie continuu pe buzele noastre. Ea se potrivește întocmai experiențelor noastre, și este un strigăt din adâncurile sufletului. Fiecare creștin are nevoie de toată plinătatea Dumnezeirii spre a putea umbla așa cum a umblat Hristos — în deplină și desăvârșită ascultare de voia Tatălui.

Sufletul îndreptățit trăiește la un înalt nivel de moralitate; orice micime, josnicie, gelozie și invidie este înlăturată din inimă. El nu se îngimfă și nici nu se îndreptășește, ci în adevărată umilință el socotește pe alții mai demni de a-i sta înainte. El gustă moartea când fu răstignit cu Hristos și acum el trăiește prin harul lui Dumnezeu, și spre slava Lui. Pe fața sa este întipărit chipul Dumnezeului său și toată strădania sa este să atingă idealul pus înaintea sa în viața desăvârșită a lui Hristos.

Nu poate fi nicidecum vorba de instrăinare dintre Dumnezeu și cel îndreptățit. Întreaga familie a lui Dumnezeu de pe pământ și din cer este una. Hristos este Mintuitorul,

și prin Spiritul Sfânt cei îndreptății sînt una în El. Cei răscumparați se vor aduna din toate semințiile și neamurile, o mare mulțime, însă Hristos îi va strînge într-o singură familie. Dumnezeu este Tatăl nostru; Hristos Răscumparatorul și Apărătorul nostru, iar Spiritul Sfânt Mingietorul și Ajutorul nostru. Noi cu toții sîntem frați, fiecare cumpărat cu sîngele lui Hristos și îndreptățit în El prin marea putere a lui Dumnezeu. Spiritul Sfânt locuiește în fiecare creștin.

Cel îndreptățit iubește pe Dumnezeu și lucrul acesta face ușoară orice slujire. „Dacă Mă iubiți“, zice Hristos, „veți păzi poruncile Mele“. Ioan 14,15. „Dragostea este împlinirea Legii“. Rom. 12, 10. Iubirea înlătură poverile și schimbă fiecare cerință într-un privilegiu. Orice datorie este preschimbată de iubire în plăcere. Din clipa în care iubirea pune stăpînire pe inima creștinului, poverile sînt ușurate, și el simte plăcere să îplinească voia lui Dumnezeu.

Creștinul îndreptățit niciodată nu ezită a împlini o datorie fiindcă atrage după sine sacrificiu personal. Iubirea îl mină să caute noi căi și noi lucrări prin care să onoreze pe Dumnezeu. Ea nu numai că dorește să îplinească datoria cerută, și să asculte de orice precept, însă ea caută a se da pe față într-o slujire dincolo de poruncă și datorie, aducînd față de Dumnezeu fapte de iubire ce întrec obligațiile, așa cum Maria unse picioarele lui Isus cu uleiul cel prețios. Iubirea totdeauna ia aminte să săvîrșească neașteptatul, surpriza, ce face plăcere. Creștinul îndreptățit nu numai că primește hainele mintuirii din partea Domnului, ba încă și dă Domnului mai mult decît i se cere. Nimic nu este greu de împlinit; ascultarea este ușoară. Iubirea niciodată nu este mulțumită cu ceea ce face, căci i se pare că mereu este împiedicată de îngrădiri.

Creștinul îndreptățit totdeauna se bucură în Domnul, și stă gata a sluji Invățătorului. El s-ar putea să aibă puține bunuri pămîntești; s-ar putea să fie silit a trăi într-un chip aparte de idealurile lui, însă el are bucurie în Domnul și pace în inimă. El se bucură de nădejde, și este fericit în fiecare clipă din viață.

Se spune că preoții ce slujeau la sanctuar obișnuiau să cerceteze cu deosebită grijă mieii și celelalte animale ce erau aduse ca jertfă. Dacă erau găsite desăvîrșite, fără vină, li se aplica un sigiliu, drept semn că erau bune să fie jertfite la orice serviciu al sanctuarului. Tot la fel sigilează Spiritul Sfânt pe cei care aparțin Domnului. „Voi ați fost sigilați cu Spiritul Sfânt cel făgăduit“. Efes. 1,13. Ei au fost chemați, au fost spălați și curățiți; au fost iertați și renăscuți, îndreptățiți și sfințiți și sînt sigilați pentru Dumnezeu prin Spiritul Sfânt. Atîta vreme cît se încred în Domnul, ei au tot cerul de partea lor spre a-i duce în căminul lor cel veșnic.

Nici un creștin adevărat nu trebuie a se îndoi că va fi mintuit din moment ce își ține cu tărie credința. Increderea lui că Dumnezeu îl va mintui, negreșit va avea o mare măsură de răsplată; căci Dumnezeu ne-a chemat la părăția Fiului Său și ne va întări pînă la sfîrșit. „În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel, de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări pînă la sfîrșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părăția cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru“. I Cor. 1, 6-9.

Hristos urmează să întărească pe fiecare dintre credincioșii Săi în nădejdea lor pînă la capăt. Prin această „întărire“ noi vom fi păstrați fără vină pînă la venirea lui Hristos. Aceasta nu însemnează că n-am putea face greșeli, ci că Domnul Isus ne va ierta și ne va ține, dacă ne vom pocăi, pînă vom fi gata a întîmpina pe Domnul la venirea Sa.

Răspundere și comportament

Urmare din pag. 5-a

necunoscută, noi putem vedea totuși căldura și gingășia de neșters a marelui apostol. Un mare și îndrăzneț vestitor al Evangheliei, dedicat cu totul slujirii lui Dumnezeu, cuprins într-o mare activitate, cu o viață prinsă în problemele cele mari ale primei biserici, el rămîne totuși un exemplu minunat de puternică prietenie. Viața sa consta în a se întîlni cu oamenii, pentru cauza Domnului Isus, și în acest capitol vedem că aceste legături erau calde și personale. Aceasta trebuie să fie totdeauna calea în care reprezentanții Domnului Isus se întîlnesc cu cei din jurul lor. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie totdeauna slujitorii semenilor lor, și viața lor de slujire trebuie să fie o viață de slujire pentru fiecare în parte. Aceasta a fost viața celui ce a zis: „Călcați pe urmele mele...căci și eu calc pe urmele lui Hristos“.

V. FLORESCU

Mulți sînt lipsiți de bucuria unei adevărate experiențe creștine și nu ajung să primească fagăduitele binecuvîntări, datorită indoielilor și temerilor lor. Ei suferă amar din pricina neîncrederii lor în iubirea lui Dumnezeu față de ei. Ei sînt prea simțitori și-și apreciază nevrednicia în așa măsură încît se indoiesc dacă sînt primiți de Domnul. Lor le lipsește credința atît în Dumnezeu cît și în ei însuși. Ei trăiesc în Castelul Indoieiilor. Teme-rile lor pricinuesc numai chin su-fletesc și frămîntare de minte — niciodată mîngiere și pace în Du-hul Sfînt.

Dacă noi ca creștini ne-am amin-ti că cea mai valoroasă comoară pe care o are Domnul pe acest pămînt sînt credincioșii Săi — că li sîntem de mai mare preț decît argintul, aurul și giuvaerurile, — cîtă bucurie am putea avea în slu-jirea Lui. Atunci am putea să ne socotim încercările ca doar ușoare necazuri, dămînuind pentru o clipă, și am păstra înaintea ochilor marea iubire a lui Dumnezeu dovedită față de noi prin dăruirea singuru-lui Său Fiu unul-născut spre a ne mîntui din păcat.

„Partea Domnului este poporul Lui, Iacob este partea Lui de moș-tenire”. Deut. 32,9. Aceste cuvinte ale inspirației au mîngiat multe suflete ispitite, încercate și suferin-de care au simțit mîscătura păca-tului, durerea neglijării, sau adinea amărăciune a pierderii prin moarte.

În prima parte a vieții, plină cu bucuria excesului de putere și creș-cîndul val de ocazii ce i se oferă, putem avea viziunea înfăptuirilor prin posibilitățile de slujire ce ne invită cele mai valoroase strădanii ale noastre. Însă în viața de mai tîrziu, în general, optimismul s-a oșilit intrucîtva, și adesea ne sim-țim singuri și pustii. Descurajarea poate veni din pricina sănătății su-bredite sau poate izvorî din lipsa de credință în Dumnezeu cum și din indoiala cu privire la iubirea per-sonală a Lui față de noi. El invi-tă ne toți să privească la El, și să fie mîntuiți; însă El iubește pe cei care și-au mărturisit credința în Fiul Său ca în adevăr al Său. El îi face fii și fiice ale Sale, și-i adoptă în familia Sa. Ei alcătuiesc partea Lui.

Israel au de așteptat patruzeci de ani pînă să intre în Canaan. În timpul acesta ei fuseser susținuți în dogoritoarea pustietate, prin con-tinue minuni; ei fuseser hrăniți în chip minunat în pustie, și li se procurase apă din stîncă lovită. Sosise vremea cînd să treacă Jor-danul și să intre în Tora Făgădu-ită. Semintile își desemnase locul în tara Canaan și fiecare să locu-iască în fîntul său. Împărțind te-ritoriul, Domnul nu pretinse o parte pentru Sine. La aceasta se

referi Moise cînd spuse: „Partea Domnului este poporul Lui”.

Pămîntul acesta cum și totul de pe el sînt ale Domnului prin crea-țiune. Fiarele cîmpului, vitele de pe mîi de dealuri, comorile ascunse în pămînt, cu toatele sint ale Sale, căci El le-a făcut. Toate sufletele sint ale Sale.

În toată lumea, de cînd porțile Edenului se închiseră în fața păca-tului, Domnul nu deține domenii anume. Nici ținuturi miniere de aur și aramă nu sînt în exploatarea Domnului. El nu posedă sau să ex-ploateze căi ferate, vapoare pe mări, sau aeroplane. El dădu toate acestea omului. Un singur lucru de pe pămînt este al Său, și anume: credincioșii Săi. „Căci partea Dom-nului este poporul Său”. Credincio-șii Săi îi aparțin într-un chip deo-sebit. Acest pămînt, răs-cumpărat și liberat de păcat și urmările lui va fi al credincioșilor lui Dumnezeu moștenirea și partea Sa.

Multe texte biblice redau acest gînd. Adeesea trecem cu vederea a da acestor afirmații biblice adevă-rata lor aplicare și valoare. Chiar dacă nu rostim cuvintele totuși sîntem înclinați a gîndi, că „m-a părăsit Domnul, și m-a uitat Dom-nul”. Isa. 49 14. Chiar cînd nu rostim acest gînd, el ne urmărește în ceasul cercării. Domnul ne răs-punde în cuvinte ce le putem pre-țui: „Poate o femeie să uite copilul care-l alăptează, și să n-aibă mîla de rodul pîntecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip”. vers. 15.

Ce ilustrare mai puternică des-pre iubirea lui Dumnezeu ar putea fi dată decît cea amintită în acest text biblic? Poate o mamă să-și uite copilul, pe pruncul ei? Este cu neputință! Însăși ființa și viața ei depind de gînașia și grija ei. Lăsat singur copilul ar suferi, ar înfometa și ar muri. Continua gri-jă a mamei este aceea care vede de copil ca el să fie hrănit, spălat și pus la culcare. Orice lipsă este împlinită de iubirea de mamă, ce niciodată nu slăbește. Ea face pla-nuri pentru copil, și-i conduce fap-tele după cum este nevoie. Ea-și alege cu grijă hrana spre a avea lapte pentru pruncul neputincios. Nu-și îngăduie plimbări, căci, deși acestea i-ar face plăcere, copilul este prea mic și fraged spre a le suporta. Ea se lipsește pe sine pen-tru binele copilului.

Aceasta este atitudinea Domnului față de fiecare dintre aleșii Săi. Ei sînt proprietatea Lui. El nu-i uită niciînd; continuu El ia a-mînte la nevoile lor. El găsește plăcere în a le împlini nevoile. Ei

sînt continuu înaintea ochilor Săi. „Iată că te-am săpat pe mîinile Mele, și zidurile tale sînt totdea-una înaintea ochilor Mei”. Isa. 49, 16. „El l-a găsit într-un fînt pus-tiu, într-o singurătate plină de ur-lete infricoșate; l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochiului Lui”. Deut. 32, 10.

Ce grijă continuă, ce iubire pă-rintească din partea lui Dumnezeu față de fiecare dintre cei ai Săi, ne arată aceste texte biblice! Ai putea zice: „Aceasta se referă nu-mai la vechiul Izrael. Vremurile s-au schimbat” Nicidecum. Pavel aplică aceste învățături dispensa-țiunii creștine: „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru în-vățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mîngierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde”. Rom. 15,4.

Ca Dumnezeu să facă ceea ce făcu El pentru Izraelul din vechi-me — să-l conducă, să-l îndrume, să-l hrănească, să-i procure apă să bea — dovedește cît de mult Se îngrijește El de poporul Său.

Biserica lui Dumnezeu este foarte prețioasă pentru Cel Atotputernic, deoarece Hristos a cumpărat-o cu propriul Său sînge. Pavel spunea prezbiterilor din Efes: „Luați sea-ma dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Du-rul Sfînt privityghetori, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a cîș-tigat-o cu însuși sîngele Său”. Fap-te 20,21. Bisericii din Corint el îi scria: „Ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sint ale lui Dumnezeu”. 1 Cor. 6,20. „Voi ați fost cumpărați cu un preț”. 1 Cor. 7,23.

Pentru răs-cumpărarea noastră din robia păcatului Dumnezeu o plătit un mare preț — viața Fi-u-lui Său. Noi eram robi lui Satana, însă am fost răs-cumpărați din ro-bie prin viața și moartea lui Hristos. Noi îi aparținem ca preț al singelui Său. De aceea, cine poate pretinde că poate face ce îi place?

Dragostea pe care cineva o are pentru un altul nu este măsurată după ceea ce el poate primi, ci după ceea ce dă, după cît este dispus să se străduiască, să sacri-fice, și să sufere pentru cei iubiți. Iubirea este continuu și totdeauna un dăruitor, nu un primitor; ea găsește plăcere a da mai mult și tot mai mult. Datorită iubirii Sale credincioase și negoiste, Dumnezeu dădu pe unicul Său Fiu ca să moară pe cruce, pentru ca omul să poată fi mîntuit din robia pă-catului și a lui Satana. Ar trebui să fie clar pentru fiecare creștin că Dumnezeu îl iubește și-i poartă de grijă.

„Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Si dea viața ca răs-cumpărare pentru mulți”. Mat.20,28 „Nu este mai mare dragoste decît să-și dea cineva viața pentru prietenii săi”. Ioan 15,13.

„Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“. Rom. 5,8.

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?“ Rom. 8,32.

„Eu sint Pîinea vie, care s-a pogorît din cer. Dacă mînină cineva din pîinea aceasta, va trăi în veac; și pîinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii“. Ioan 6,51.

„Dumnezeu nu ne-a rînduit la minie, ci ca să căpătăm mîntuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El“. 1 Tes. 5,9-10.

„Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi“, 1 Ioan 3,16.

În genere aceea ce se stăpînește este prețuit după cît a costat. Prețul plătit de Domnul pentru răscumpărarea noastră, îi dă o valoare ce întrece priceperea firească. Prețuirea din partea lui Dumnezeu, a omului, este înfinită, și El își pretinde pe credincioși drept parte a Sa.

Nu numai că credincioșii lui Dumnezeu sint partea Lui, dar El este al lor. Psalmistul exclamă: „Tu ești partea mea, o Doamne“. Ps. 119,57. Și încă, mai citim: „Domnul este partea mea de moștenire, zice sufletul meu“. Plîng. 3,24. „Carnea și inima pot să mi se prăpădească; fiindcă Dumnezeu va fi stîncă inimii mele și partea de moștenire“. Ps. 73,26.

Cei care fac asemenea legămînte cu Dumnezeu devin ai Săi. Ele ne mențin inimile înviorate cu harul Său și adăpate cu lăuntrica prezență a Sa. Dumnezeu are plăcere în aceste legămînte pe care le facem cu El, și El niciodată nu uită.

Vorbînd despre sămînța lui Abraham, Domnul spune: „Eu sint Domnul, Sfîntul vostru, Făcătorul lui Izrael, Impăratul vostru“. Isa. 43,15. Aci Dumnezeu Se înfățișează ca avînd stăpînire asupra celor ai Săi în calitate de Sfîntul și Impăratul lor. Ei aparțin lui Dumnezeu, și El aparține lor. Cînd Samuel se plînsese că Izrael îl părăsise pe el ca învățătorul și judecătorul lor, cerînd un împărat, cu gingășie Domnul sfătui pe profețul rînit: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei“. 1 Sam. 8,7.

Cîtă iubire revărsase Dumnezeu asupra a ce era al Său? Timp de patru sute de ani El îndrumase și cîrmuise pe Izrael prin judecătorii pe care El îi statornicise; apoi ei pretînsese ca în locul lui Dumnezeu să domnească peste ei. Însă adevărata iubire nu se plînge. Dumnezeu îndrumă pe Samuel să se supună cererilor lui Izrael. Ce poate fi mai dușos, mai asigurător

și mai plin de dragoste decît iubirea însuflată de Domnul?

Dumnezeu nu este schimbător în atitudinea Sa față de cei ai Săi; iubirea lui Dumnezeu este continuă și dăinuitoare. „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez buvătatea Mea!“ Ier. 31,3. Pe credincioșia și sinceritatea lui Dumnezeu te poți bizui. Gîndește-te cum a iubit El pe Iacob, Moise și David. El nu va da uitării nicicînd pe credincioșii Săi, care sint partea Sa, afară numai dacă ei se îndepărtează de la El. Domnul făgădui lui Iacob, în drumul său spre Haran, pe cînd dormea avînd drept pernă o piatră: „Iată, Eu sint cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, pînă nu voi împlini ce-ți spun“. Gen. 28,15.

Ne putem bizui pe Dumnezeu pentru păzirea fiecărei porunci dată de El poporului Său. Răbdarea și iertarea Sa întrec puterea noastră de cuprindere. Ea este de nepriceput pentru credincioșii din pricina nemărginirii ei. Numai Dumnezeu poate avea o iubire atît de dăinuitoare.

„Dacă vă veți întoarce la Mine, și dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini“. Aceasta a fost totdeauna atitudinea lui Dumnezeu față de cei ai Săi. El cere de la fiecare dintre noi acel sinour lucru — ascultare. Dacă ai păcătuit, anin- teste-ți făcându-ți Lui: „Chiar dacă veți fi izgoniți la marginea cea mai îndepărtată a cerului, de acolo vă voi aduna și vă voi aduce iarăși în locul pe care l-am ales ca să locuiască Numele Meu acolo“. Ni-meni nu s-a îndepărtat de el într-atît cît spune acest text: „marginea cea mai îndepărtată a cerului“. Aceasta este dincolo de margi- nile cerurilor înstelate. Chiar dacă te-ai îndepărtat într-atît de Dumnezeu în păcat, și nelegiuire, El te va aduce iarăși în comună cu Sine, dacă însă te vei pocăi și vei păzi poruncile Sale.

Cînd Pavel, cîndva zeles, oăsi pe Hristos drept parte a sa și scoti toate celelalte ca ceva de prisos. Multumirea sa si-o găsea în descoperirea că a primit pe Hristos, și-L prețuia mai presus de orice. Mărturia sa are un înțeles care trezește sensibilitățile noastre amorfite, la o mai deplină consacrare. Filipenilor el le scria: „Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de pretul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus. Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un așoi, ca să cîștig pe Hristos“. Filip. 3,8.

Pavel cunoscu necazul, aru experiența lipsei, și suferi pentru Hristos. El ouzim reamintînd unele din creștînțele lui cînd acele scrieri în 2 Cor. 11,21-30.

Cînd Dumnezeu primește pe sufletul nou născut, El Se identifică celui care ajunge una cu Dumnezeu în Hristos. Domnul învață aceasta în multe chipuri — în pil-

dele cu păstorul cel bun și vița, în făgăduința Spiritului Sfînt, și în minunata sa rugăciune din capitolul șaptesprezece din Ioan: „Și mă rog nu numai pentru ei, ci pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvîntul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi sintem una. — Eu în ei, și Tu în Mine, — pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine“. Ioan 17, 20-23.

Cum ar fi putut Dumnezeirea să se unească mai strîns cu creștinul decît în unirea pentru care S-a ruit Hristos? Noi sintem partea lui Dumnezeu, posesiunea Sa, și noi îi aparținem tot într-atîtă cît și Abraham, nechiul Izrael, Moise, Samuel și David. Însă Dumnezeu este la fel partea noastră tot pe atît de adevărat cît noi sintem ai Săi, și El ne aparține prin darul de bunăvoie cel din partea Sa.

Unitatea ilustrată în pilda cu vița, este o unitate a Dumnezeirii în om prin Hristos și Spiritul Sfînt. Noi sintem partea Sa, și El este a noastră. Hristos sună: „Eu sint adevărata viță, și Tatăl Meu este rierul. Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curăță ca să aducă și mai multă roadă... Rămîneți în Mine, și Eu voi rămînea în voi. Durî cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămînea în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine. Eu sint Vita, voi sinteți mlădițele. Cine rămînea în Mine, și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“. Ioan 15,1-5.

Împăcarea dintre păcătoș și Dumnezeu a fost săvîrșită prin rîni și moartea lui Hristos în favoarea noastră. Cînd alegem pe Hristos, noi alegem de asemenea pe Dumnezeu drept parte a noastră; căci Dumnezeu era în Hristos împăcînd lumea cu Sine, și noi am fost împăcați cu Dumnezeu în Hristos primindu-L pe El ca Mintuitorul nostru.

Deci, creștinul se află în pace cu Dumnezeu, și amîndoi sint una prin credința celui credincios. Această unitate este de așa natură încît limba nu este în stare s-o definească, deoarece noi nu sintem în stare să facem o comparație cuvenită. M-am gîndit că ea este asemenea unei căni plînu cu apa oceanului în timp ce însuși cana stă în ocean. Cana nu este oceanul; ea nu este decît un vas de pămînt; însă oceanul o cuprinde o umple, o sprijină și o face de dă pe dinafară. Deși oceanul este și înăuntru cît și în afara căni, totuși vasul își are existența lui. În felul acesta este creștinul stăpînit de Dumnezeu,

este sprijinit de Dumnezeu din afară, umplut cu Spiritul Sfânt înăuntru, în vreme ce exclamă: „Noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har”. Ioan 1, 16.

Această unitate a creștinului cu Dumnezeirea cere ca el să umble așa cum a umblat Hristos. După ce a avut loc nașterea din nou și când am ajuns plini cu Spiritul Sfânt, urmează ca viața lui Hristos a fi trăită în trupul nostru. Ca creștinii să păcătuiescă și să trăiască asemenea celor păcătoși, este o mare umilință pentru Domnul; căci în felul acesta ei îl chinuiesc cu păcatele lor. Lucrul acesta este arătat clar în cuvintele profetului: „M-ai chinat cu păcatele tale, și M-ai oboșit cu nelegiuirile tale”. Isa. 43, 24. Urmează fie ca Dumnezeu să ne părăsească, și prin aceasta să curme această posedare întreolaltă, fie că noi trebuie să trăim așa cum ni s-a spus că îi este plăcut Lui.

Toate mădularile trupului nostru trebuie să proslăvească pe Domnul, căci El face din trupurile noastre locașul Său. El trăiește în noi și ne pretinde ca ai Săi și noi trăim în El și-L avem pe El ca partea noastră. El este viața noastră, învierea noastră din morți, cumuna noastră de slavă. Dumnezeu și noi trăim nu numai laolaltă, ci unul într-altul. El este în noi; noi sintem în El. Dumnezeu dorește ca cei ai Săi să caute a-L asculta și a trăi așa după cum a fost planul Său din început. Deoarece El trăiește în noi, mădularile trupului nostru trebuie înfrinate și aduse a împlini voința și buna plăcere a Domnului. Ceea ce păcătoșii cunosc despre Dumnezeu ei află în mare măsură din ceea ce văd în cei ce se pretind urmași ai Săi, și prin viața noastră îl proslăvim așa cum El ne proslăvește în Hristos.

Tatăl și Fiul trimise Spiritul Sfânt în lume spre a duce solia Evangheliei pentru mântuirea celor păcătoși. Hristos făgădui ucenicilor Săi: „Iată că Eu sint cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului”. Mat. 28, 20. Astfel, unirea dintre Hristos și cei ai Săi nu a fost mărginită la o singură generație sau la vremea apostolică; ci ea urmează să se continue cit va dura veacul Evangheliei, chiar pînă la sfîrșit.

Această unitate a creștinului cu Dumnezeu este atât de întinsă și de strînsă încît spre a o înțelege trebuie să o experimentăm. Cîtă vreme sintem în trup, urmează ca Spiritul Sfânt să locuiască în noi, așa după cum am și arătat.

Această unire vine dintr-o alegere mutuală, și este plăcută la amîndoi. Fiecare aparține celuilalt, și dacă am putea spune, fiecare slujește celuilalt. Fiecare a consacrat tot ce are spre a cîștiga și fericii pe celălalt. Spre a accentua și lămurii această unitate, Pavel scria Efesenilor: „Bărbaților, iubiți-vă

nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvînt ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică slăvită, fără pată, zbircitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană... pentru că noi sintem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui”. Efes. 5,25-30.

Nu numai că Spiritul Sfânt locuiește în trupurile noastre ci față de noi s-a săvîrșit o asemenea lucrare a harului încît sintem uniți cu Dumnezeu într-un trup. „Sintem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele lui”. Ce legătură descrie aceste cuvinte! Nu există unire între două făpturi omenesti așa de strînsă ca între Hristos și creștin.

Deși biserică constă dintr-un grup de persoane, și Dumnezeu o iubește ca atare, totuși trebuie să înțelegem că iubirea Sa pentru Biserica este îndreptată către fiecare ins în parte ce o alcătuiește. Domnul iubi pe Izrael; totuși iubirea Lui era individuală — Moise, Samuel, David, și fiecare ins. Biserica în totalitatea ei este iubită în aceeași măsură în care sint iubiți de El persoanele care o alcătuiesc.

Nu poate fi nici o părtașie între Dumnezeu și inima firească, Anania și Safira aparțineau bisericii, însă ei își pierdură viața sub directă putere a Spiritului Sfânt, și aceasta din pricina păcatului. Dumnezeu luv pe fiii lui Aaron cînd ei oferiră foc străin înaintea Domnului, deși tatăl lor era mare preot prin alegerea lui Dumnezeu. Profetul Ezechiel spunea: „Chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mintui decît sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul Dumnezeu”. Ezech. 14, 14.

Hristos rosti același adevăr cînd spuse marea Sa profeție: „Vă spun că, în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat, două femei vor măcina împreună: una va fi luată, și alta va fi lăsată. Doi bărbați vor fi la cîmp: unul va fi luat și altul va fi lăsat”. Luca 17,34-36.

După cum Dumnezeu ne mintuiește unul cîte unul, și răsplătește pe fiecare potrivit faptelor sale, la fel El ne slujește pe fiecare în parte, prin ingerii Săi și prin Spiritul Sfânt, și ne judecă pe fiecare separat. Dumnezeu ne iubește ca persoane, nu datorită meritelor noastre, sau celor ce deținem, a darurilor și capacităților, ci fiindcă am primit pe Hristos, unicul Său Fiu, ca Mîntuitor al nostru și am devenit membri ai familiei cerești.

Deja de aci din lume, pe cînd sintem în starea aceasta muritoare, Dumnezeu ne scoatește copiii Săi, „Trîni sînteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus”. Gal. 3,26.

„Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. Ioan 1, 12 „Toți cei ce sint călăuziți de Duhul lui Dum-

nezeu sint fii ai lui Dumnezeu. În-suzei Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că sintem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă sintem copii, sintem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos”. Rom. 8,14-17.

Cu adevărat, ce înalt privilegiu avem, a fi proslăviți împreună cu Domnul! Apostolul Petru scria: „Voi însă sînteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un nem sfînt, un popor al Său, pe care Dumnezeu și l-a cîștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sînteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare”. 1 Petru 2, 9, 10.

Cuvintele pe care Inspirația le folosește pentru cei ai lui Dumnezeu sunt minunate în însemnătatea lor — „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor al Său”. Unele din aceste exprimări sînd asemenea cuvintelor folosite pentru Izrael cînd ieși din robie. Dumnezeu totdeauna a avut un popor al Său — un popor distinct, ales, dobîndit și deținut ca o comoră aparte și deosebită. În Maleahi ni se spune: „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, imi vor fi o comoră deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește”. Mal. 3,17.

Niciodată nu trebuie să ne îndoim de iubirea lui Dumnezeu față de noi. Trebuie s-o primim ca un fapt veșnic, și să ni-l repetăm de zeci de mii de ori, pînă acest mare adevăr ajunge a alcătui o parte din însăși viața noastră. Noi n-ar trebui să ne petrecem zilele tinguindu-ne, simțind o povară de osîndă; trebuie să trăim în bucuria și pacea lui Dumnezeu. Imi place sfatul pe care Boussuet l-a dat cui va care veni la el descurațat, îndoindu-se de iubirea lui Dumnezeu:

„Nu ar trebui să iei seama la acele intristări în care prin inchipuirea ta și-ai dezis hotărîrile de mai înainte. Oricînd se ivese, înlătură gîndul ca și pe o ispită, și mergi mai departe pe calea ta. Te oprese să lași loc îngrijorării cu privire la mărturisirile tale din trecut, și aceasta nici acum nici cînd va fi să mori. Aceasta nu este decît o simplă piedică mintală ce se interpune datorită mai esențiale, ca predarea personală, iubirea lui Dumnezeu, și încrederea în harul Său. Face o mare greșeală păcătosul inchipuindu-și că se poate liniști prin frămîntarea asupra păcatelor sale. Liniștește adevărată nu se poate găsi decît prin predarea înfîinței bunătați a lui Dumnezeu, prin așezarea voinței proprii, a minturii și a veșniciei sale în miinile lui Dumnezeu.

„Niciodată să nu te temi de te predada prea cu totul influen-

țelor iubirii divine. Totdeauna să fii minte că Dumnezeu nu ne a-trage datorită meritelor noastre proprii, ci datorită marelui Lui bu-nătăți, și că noi nu trebuie decit să acceptăm atragerea Sa și să-L urmăm cu toată puterea, păstrind în minte cuvintele Sale: „Te-am iubit cu o iubire veșnică, de a- ceea cu o bunătate plină de iu-bire te-am tras”.

Ce mângiere avem prin credin-ța în însușirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Noi sintem ai Săi, și El este al nostru. Noi sintem partea Sa, iar El este partea noas-tră. Noi sintem în El și El este în noi. Imi plac cuvintele lui Pa-vel de la sfîrșitul acestui ajutor și încurajator capitol al optulea din Romani.

„El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica piră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește nepri-hăniți! Cine-i va osîndi? Hristos a murit. Ba mai mult, El a și în- viat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocște pentru noi. Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?” Rom. 8,32-35.

HRISTOS, EXEMPLUL NOSTRU

Urmare din pag. 17-a

exagerări, păstrindu-și linia de cen- trul. Deși supus în totul legii. S-a mișcat în libertate; totdeauna a fost plin de zel, dar și stăpîn pe Sine. A vorbit totdeauna în mod liber cu toată lumea, fără deosebire de rang, de vîrstă sau de sex; a mîncat im- preună cu vameșii și cu păcătoșii, a luat parte chiar și la nuntă, dar a plîns și la mormînt; S-a bucurat de frumusețile naturii, iar din ocupa- țile țărănilor scotea frumoase și mi- nunate ilustrații, potrivite pentru cele mai sublimе adevăruri despre împărăția lui Dumnezeu. El a unit întotdeauna nevinovăția copilului cu demnitatea omului matur, un zel ne- obosit pentru Dumnezeu, cu o sim- patie pentru fericirea fraților Săi. A arătat mereu o iubire pentru pă- cătoși, dar și o severitate fără milă față de păcat; a avut o demnitate impunătoare, îmbinată însă cu cea mai adîncă umilință, și cu lipsă de pretenții; a avut foarte mult curaj, dar și o prudență înțeleaptă; a fost foarte hotărît și fără șovăire, dar a avut și o blîndețe delicată.

Această viață desăvîrșită trăită de Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul o- mului într-o carne „asemănătoare cu a noastră” dorește să vadă El la fiecare dintre noi urmînd Modelul Divin, prin influența Sfintelor E- vanghelii și a harului lui Dumnezeu asupra inimilor noastre cu ajutorul Duhului Său cel Sfînt.

NECROLOG

La 19 septembrie 1969, a încetat din viață la Suceava fr. Vauciuc Ignatie, pastor pensionar al bise- ricii noastre.

Născut la 21 decembrie 1901, în com. Calafîndești jud. Suceava, pri- mește solia adventă în anul 1931 și se consacră ei pentru tot restul vieții. Din acest an activează în ca- drul Cultului, la „Cuvîntul Evan- gheliei”, iar din 1948 ca pastor în cadrul Conf. Bacău. În 1954 este consacrat ca pastor al Evangheliei pe care o slujește în simplitatea credincioșiei sale nezdruincinate. A fost stimat și iubit de întreaga fră- țietate unde a lucrat. Totdeauna a- vea un cuvînt de mîngiere pe buze și gata a statornici liniștea și pa- cea în jur.

La mormînt a fost însoțit de un grup de pastori slujbași ai Confe- rinței și Uniunii cum și de cre- dincioși.

Fr. C. Chiorăscu, președintele Conferinței Bacău și fr. D. Popa, secretarul Uniunii, au rostit cu acest prilej cuvîntul mîngierii și al nă- dejdii celor dreți.

În ziua de 28 ianuarie 1969 a adormit în Domnul în orașul Băicoi Jud. Prahova la fiica sa, sora Șer- ban Paraschiva, membră o comuni- tății Grant — București în etate de 83 de ani.

Sora Șerban Paraschiva a fost una dintre primii credincioși ai bisericii Advente din țara noastră, primind credința în anul 1912, pe care a păstrat-o ca ceva scump în suflet timp de 57 ani, dînd un bun exem- plu de credință în viață, și inde-

— În acest an, la data de 28 martie 1969, a adormit în Domnul fr. Zaharia Preda, prezbiter al Co- munității Peștera, jud. Constanța.

Unul dintre primii adventiști de pe meleagurile Dobrogei, primește credința adventă acum o jumătate de veac în urmă și împreună cu regretatul frate pastor Scarlat Popa, din aceeași comună, lucrează pen- tru Hristos cu o inimă sinceră, des- chisă, iubitoare. Timp de patru de- cenii a fost presbiterul Comuni- tății locale și toți cei ce l-au cu- noscut, i-au apreciat credincioșia și devotamentul său.

Familia, cunoscutii l-au însoțit pe ultimul său drum.

Fr. pastor Fănică Caraivan a roștî Cuvîntul mîngietor al Scripturii, nădejdea adventă a învierii spre veșnicie a celor dreți — FERICE DE MORȚII CARE MOR ÎN DOMNUL!

REDACȚIA

plinind cu zel diferite servicii în co- munitate.

Și-a încheiat călătoria în viață cu toată increderea și nădejdea în mîntuirea pe care a pregătit-o Dum- nezeu. Credem că Domnul îi va in- deplini această dorință, făcîndu-i parte de învierea dreților.

Prin cuvîntările rostite cu această ocazie s-a scos în evidență fericita nădejde a creștinului și făgăduințele Domnului Isus că El va veni să min- tuiască pe ai Săi.

Pastor, D. Ghiorghîță

DOAMNE, SPUNE-MI CE SĂ FAC?

Dacă tu la rugăciune,
Și-ndoiei de vor mai fi,
Îl vei întreba pe Domnul,
Ce să faci? — atunci, vei ști!

Domnu-ntr-una îți răspunde
În genunchi de te-i pleca,
Și vei zice totdeauna:
„Facă-Ți-se voia Ta“!

Cît de ne-nțelegă-i calea!
Nepătruns e gîndul Tău!
Iară noi, voim cu toții,
Să-mplînim Cuvîntul Tău!

Doamne, spală ochii noștri,
De solzii ce ne-au orbit;
Să vedem a Ta iubire,
Jertfa ce ne-a mîntuit!

Iată-acum a mea dorință,
Spusă, căci nu pot să tac:
Tot ce ceri Tu de la mine!
„Doamne-ajută-mă, să fac!

Iov 32,8

GH. GIDOIU

Curierul
ADVENTIST